

תיק מספר 4

1. על סף השמונים – שמונים אני מאמין
2. אהבתי את הלחי השזופה
3. וישק יעקב לרחל
4. הלטיפה היא נשיקת הנשמה
5. והוא ימשול – גם אני בין המושלים בה – באשה
6. רחל שבדרך – רחל האם תמיד בדרך
7. בתשוקת נאהבים
8. מזמור פ"א – מנגינות היום לרחל
9. חצות ליל לא אקום
10. צריך לומר משהו על האשה שלי
11. יש לי אשה בת מזל עקרב
12. אחרי היכרות של 14 שנה
13. להתמודד עם מלאך המוות
14. אהבתי ואהב
15. מה יכול לגרום לי למות שלא בעונתי?
16. מי שאוכל את התבשיל הוא יודע את טעמו
17. לאחר שמונים שנות חיים
- 18-21 בשער החמישים לנשואיני
22. היו ימים יוסף בני
23. תשנ"ט – תחל שנת נ' – נישואי-נימן טובים
24. יש שהאשה גוערת ונוזפת בי
25. מאז שלימדתי את רחל
- *25. אסור לאשה לחלות.
26. פתחו לי "שערי צדק"
27. ביי' בתמוז תשנ"ט
28. לתשעה באב תשנ"ט
29. אשא כוס ישועות / מעל מרפסת בית הכנסת
30. דידנו לבית החולים
31. תפילה
- *31. OPERATION BREAST3
32. אויבי הוא בי
33. אוי ביי - מכאובי הם אויבי
34. יושבים המלויים / מעל מרפסת בית הכנסת
35. על השד שגודל וחובל
36. במעגל הימים / תתחדש כנשר נעורייכי
37. אסור לאשה לחלות
38. התגברתי עליך
39. מיציתי את סאת הייסורים / אשירה נא לשירותים
40. אוי ויי אנחות הלואי / מה נפלא ומופלא
- *40. מכתבי תודה לרופאים גולן, אולשה, שפירא, לשנת תש"ס
- בלה קאופמן, שטרנברג, בלה, אלישבע, ועוד
41. דואט יעקב ורחל
42. תזזית תשוקה / הזוהר קורן / הד מצעדים / חיפשתי במרתפי הזיכרון
43. קינה קנאה
44. לרחל – הרפס תשנ"ו / ממוגרפיה
45. הפרי שהיא מטעימה אותי
46. רחל הכבשה

47. הסתכל וראה כי מי שהיתה
 48. היא גנת מוסמכת
 49-50 הנוסח שלי לאשת חיל
 51. לא היו סודות בינינו
 *51 רחל נין טופש של אדם
 52. בט"ו בשבט תש"ט חנט אושרנו
 53. גם אני בין המושלים בה
 54. בשבת שלאחר... העליתי בגפי
 55. היא מקדמת פניך
 56. בית יעקב לכו ונלכה
 57. שני הלבבות ליבבו זה את זה
 58. כשהיא נשענה עלי
 59. היא אהבה את החיים
 60. הכאב חוזר ומתחדש
 61. הרגשת הרוממות
 62. צריך לומר משהו גל על האשה שלי
 63. אחד הוא החיזיון
 64. כל ניסיון לבכות את רחל
 65. את רחל אין שוכחים
 66. נר הלילה
 67. אש האהבה

ב50 העמודים האחרונים נוספים ברכות, תמונות, נספחים

על סף השמונים - שמונים אני מאמין

(ה/117-123) 4/1

- 1 אני מאמין, שאפשר לפתח ולקדם יכולות הטמונות באדם, רגיל ומגבול, בעזרת גישות ושיטות מקצועיות
- 2 אני מאמין, שדפוסי התנהגות תורשתיים-גנטיים נתנים לשנוי ולהנדוס מבקר, אך שבוט אדם פסול בעיני
- 3 אני מאמין, שהתערבות סביבתית עשויה לפתור בעיות ולקויות. בסוגית "תורשה וסביבה" הסביבה מכרעת
- 4 אני מאמין, שבידי כל אדם להעניק משמעות מתחדשת לחייו, אם בכחות עצמו אם בעזרת יועצים
- 5 אני מאמין, שהנפלטים ממסגרות החינוך הרגילות מסגלים להתאושש ולשמש אזרחים טובים, גם אסירים
- 6 אני מאמין, שגם בעלי מנת משכל נמוכה יכולים לשרת בכבוד את הקהלה, ר' דוגמאות בממשלה ובצבא
- 7 אני מאמין, שלצד מצוינות מדעית אפשר להצטיין ברגישות אנושית ומוסרית, ואין זו סותרת את זו
- 8 אני מאמין, שמותר האדם באהבת אדם ובחשוף מדותיו הטובות, "ואהבת לרעך - לא לרעות שבו
- 9 אני מאמין, בהשפעת האשה על בעלה ובנסח: "שלי ושלכם - שלה הוא", הוי זהיר בכבודה ובהוקרתה
- 10 אני מאמין, בערכי היסוד של היהדות ובשלוש: קודשא בריך הוא-ישראל-וארץ ישראל - קדשה משלשת
- 11 אני מאמין, שחובה על כל אדם ואזרח בישראל לשרת בצבא, או בשירות לאומי או קהלתי כפי שיוסדר
- 12 אני מאמין, שחובת המדינה להעניק שוויון זכויות לאזרחים, קרי: לאלה הממלאים את החובות המטלות
- 13 אני מאמין, בחינוך לאחריות אישית, לערבות הדדית, לסולידריות חברתית ולאמית בצד חירות מצפונית
- 14 אני מאמין, ב"חפש הבחירה" מתוך הבנה שאני קובע לא רק את גורלי אלא את גורל העולם בהכרעתי
- 15 אני מאמין, שאנו נוהלים את גן-העדן והגיהנום והעולם הבא - בעולם הזה! אלה ערכים אקזיסטנציאליים
- 16 אני מאמין, שיש הרבה מדות נעלות להתעטר בהן אבל הנעלה והראויה ביותר לדידי היא הנחה
- 17

- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁטוּעִים כָּל אֱלֹהֵי הַמְּסַתְמָכִים וּמְצַפִּים רַק לְנִסִּים וּפּוֹטְרִים עֲצָמָם מְחֹבֶת מַעֲשִׂים וּמֵאֲמָצִים
18
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂאוּנֵי־בְרִסְלִיסְטִים וּגְלוּבְלִיסְטִים מְחַפִּים בְּעֲצָם עַל שְׁנֵאָה עֲצֵמִית, שְׁנֵאָת מְקוֹרוֹת וְשָׂרְשִׁים
19
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁלִית אֶתֶר פְּנוּי מִנְיָה, אָבֵל יֵשׁ עֲצָמָה יְתָרָה לְשִׁכְנָה בְּמִקוֹמוֹת מְסִימִים, בְּאֶתְרִים מְקַדְּשִׁים
20
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁיַחְסִינוּ לְבָנִים וְלִנְכָדִים הֵם שְׁיִקְבְּעוּ יוֹתֵר מִכָּל אֵת הַיּוֹתֵם מִמְּשִׁיכִים דָּרָךְ אֲבוֹת וּמְסוֹרֶת דּוֹרוֹת
21
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁסַמְכוֹת דְּתִית עָלֵינוּהָ, פּוֹסְקֵת יְחִידָה בְּעֵנֵי הַלְכָה וּמְדִינָה, הִכְרַחֲתִית לְמָנוּעַ פְּצוּל בְּאֶחָדוֹת הָאָמָה
22
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַגְּשֵׁמֶת הַצִּיּוֹנוֹת הִיא כּוֹרַח הַיִּסְטוֹרִי שְׂאִינוּ מְחַיֵּב בְּמִקְבִּיל הַקְּמַת מְדִינָה פְּלִשְׁתִּינִית בְּיִשׁ"ע
23
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁחִסְדֵי הַפְּרָדָה בֵּינֵנוּ וּבֵין הַפְּלִשְׁתִּינָאִים מִפְּרִיחִים סִיסְמָה חֶסֶד שַׁחַר מְדִינָה וּבְצוּעֵי
24
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַפְּלִשְׁתִּינִיזְצִיָּה שֶׁל עַרְבֵי יִשְׂרָאֵל הִיא תִּהְיֶה בְּלִתִּי נִמְנָע וּבּוֹלְטִים הַסְּדָקִים בְּנֵאֲמָנוּתָם לְמְדִינָה
25
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַמֵּאֲזֵן הַדְּמוֹגְרָפִי בֵּין יְהוּדִים וְעַרְבִים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הוּא שְׁיִכְרִיעַ אֶת גּוֹרֵל הַמְּדִינָה הַיְּהוּדִית
26
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַנְּסִיגָה מְסִינִי, הַבְּרִיחָה מִלְּבָנוֹן, הַבְּגִידָה בְּצַד"ל, הַהִבְלָגָה בְּאִינְתִּיפּוֹדוֹת עַרְעָרוֹ אֶת הַרְתַּעַת צַה"ל
27
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַנְּקָמָה הִיא צָרָךְ טְבָעֵי חִיוֲנִי וְאֵלּוֹ הָאֵפוֹק וְהַהִבְלָגָה לְמַעֲשֵׂי טִבַּח וְטָרוֹר הֵם הַבְּלִתִּי מוֹסְרִים
28
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַתְּשׁוּבָה לְמַעֲשֵׂי הַחֲבָלָה הִיא בְּבִנְיָה וּבְנִטְיָעָה, בְּהִרְחַבַת מֵאֲחִזִּים וְיִשׁוּבִים בְּכָל מְקוֹם שְׁפוֹגְעִים
29
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁדִירִים מִתְּפָרְעִים, אֱלִימִים וְרִצְחָנִים, הַמְּתַגּוֹרְרִים אֶתְנוּ בְּבֵית מִשְׁתָּף, צְרִיף לְסַלֵּק וְלֹא לְוֹתֵר
30
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, בְּאִי־אִוְלוֹגְיָה שֶׁל "תּוֹרָה וְעִבּוּדָה", יֵשׁוּב, תַּעֲשִׂיָּה וּמַדְעַ בְּשִׁלּוּב שִׁירוֹת לְקַהֲלָה וְיִשִּׁיבוֹת הַסְּדָר
31
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַשְּׁתַעֲבָדוֹת בְּיָמֵינוּ לְעֶרְכֵי מִתִּירָנוּת מְעַרְבִיִּים הִיא בְּבַחֲיִנַת פְּלַחַן הַעֲבוּדָה הַזֶּרָה בִּימֵי אֲבוֹתֵינוּ
32
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַשְּׁתַלְטוֹת הָאוֹלִיגְרַכִּיָּה הַמְּשַׁחֲתִית עַל הַתַּקְשׁוּרָת וְהַפְּרִסְמוֹת הִיא אֶסוֹן לְדְמוֹקְרַטְיָה שְׁלֵנוּ
33
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁלֹּא הָאִינְתִּיפְאָדָה תְּמוֹטֵט אוֹתְנוּ אֶלָּא הַפְּעָרִים הָאֵימִים בְּתוֹכְנוּ בְּכִלְכֵּלָה וּבְאִי־אִוְלוֹגְיָה
34
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַמִּתְנַכֵּר לְהוֹרִיו, לְמוֹרֶשֶׁת הַדּוֹרוֹת, יִמְצָא מְנַכֵּר גַּם ע"י צְאֲצְאָיו, וְ"עַל דְּאֵטְפֶת – אֵטְפוּד"
35
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁמוֹכְרָחִים לְשָׁנוֹת אֶת שִׁטַּת הַבְּחִירוֹת לְכַנְסֵת, לְצַמְצָם מְסַפֵּר הַמְּפִלְגוֹת, לְהַגְדִּיל אַחוּז הַחִסְיָמָה
36

- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁתַּכְנִית הַלְמוּדִים צְרִיכָה לְכָלֹל קוֹרְסֵי חוּבָה בְּעִזְרָה רֵאשׁוֹנָה, הַנְּשִׂמָה, שְׂחִיָּה, בְּדָק וּמְשָׁק בַּיֵּת
37
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁמִשְׂרָדֵי הַמְּשָׁלָה חִיבִים לְהִתְנַהֵל לֹא עַ"י פּוֹלִיטִיקָאִים אֲלֵא עַ"י אֲנָשֵׁי מְקֻצָּע מִבְּהָקִים
38
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁמֵן הָרְאוּי לְהַקְנוֹת זְכוּיֹת אֲזָרַח מְלֹאוֹת רַק לְבָנֵי מַעוּטִים הַמְּמַלְאִים חוּבַת שְׂרוּת לְקַהֲלָה
39
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁעֲלִינוּ לְהִשְׁתַּחֲרֵר כְּכֹל הָאֲפָשָׁר מִתּוֹלוֹת כְּלִכְלִית וּפּוֹלִיטִית בְּמַעֲצָמוֹת וּבְגוּשֵׁי מְדִינוֹת זָרִים
40
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֵׁשׁ לְטַפַּח יְזָמוֹת לְהַקְמֵת יְשׁוּבִים קַהֲלָתִיִּים וְאֲרֻגוֹן קַהֲלָתִי בְּעָרִים עַל בְּסִיס אֲתֵנִי, דְּתִי, עֲדָתִי
41
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁמוּטָב לְהַכְשִׁיר בְּמִסְגֵּרַת מְקַבְּלַת אֶת "עֲרוּצֵי הַקּוֹדֵשׁ" וּלְחַדֵּשׁ אֶת הַצְּנִזוּרָה הַמְּתוּנָה
42
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַמְּזִדְהִים עִם הַפְּלִשְׁתִּינָאִים טוֹעִים כִּי אוֹיְבֵינוּ רוֹאִים אוֹתָנוּ כְּמִתְנַחֲלִים בְּכָל שְׂטָחֵי אֲרָצֵנוּ
43
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי מִי שֶׁלֹּא הִתְנַסָּה בְּגִדּוֹל יְלָדִים לּוֹקָה בְּרִגְשׁוֹת אָנוּשִׁית, אֲבָל מָה נֹאמֵר עַל הוֹרִים אֱלִימִים?
44
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי גַם בְּאֲרָצֵנוּ, בְּדוּמָה לְאֲרָצוֹת נְאוּרוֹת אַחֲרוֹת, תֵּאָשֵׁר בְּיַתֵּר הַרְחָבָה הָאֲפָשָׁרוֹת לְהַמְתֵּת חֹסֵד
45
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי בְּצַד הַמַּעֲרָכָה הַמְּשֻׁפְטִית הַקְּיָמַת צְרִיף לְהַכִּיר בְּתַקְפָּה וּכְשִׁירוּתָהּ שֶׁל מַעֲרָכָה מְשֻׁפְטִית דְּתִית
46
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי אֲנוּ צְפוּיִים לְקַטְסָטְרוּפָה לְאֵמִית בְּמִשְׁקֵי הַמַּיִם עַקֵּב הַהִזְנָחָה בְּמִתְקֵנֵי הַתְּפִלָּה וְטִיהוּר שׁוֹפְכֵינִי
47
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁכָל אָדָם צְרִיף לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מִשְׁהוּ חֹדֵשׁ, אוֹ לְהַעֲמִיק בִּישׁוֹן, וּבְעֵקֶר – לְכַתֵּב, לִיצוּר וְלַעֲשׂוֹת
48
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂחִי מְשֻׁפְחָה תְּקִינִים מוֹתֵנִים בְּ"עֵקֶרֶת הַבַּיִת" - בְּהוֹצָאָה שְׂאִינָה עוֹקֵרֶת אֶת הַכְּנַסֵּת הַבַּיִת
49
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁבְרִיאוֹת טוֹבָה תְּלוּיָה בִּירוּשָׁה, בְּתִזְוֹנָה נְכוֹנָה, בְּפַעֲלִלוֹת גּוֹפְנִית, וְהַעֲקֵר – בְּחִשְׁבָּה חִיּוּבִית
50
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂרָצוּי לְהַמְנַע מִטְּפוּל רְפוּאִי, מְשֻׁפְטִי, כְּלִכְלִי מַצַּד קְרוּבֵי הַמְּשֻׁפְחָה, אִם מְעוּנִינִים בְּיַחֲסִים טוֹבִים
51
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂצָרִיף לְחַדֵּשׁ אֶת עֲבוֹדַת הַפָּרֶךְ וּלְהַטִּילָה עַל עֲבָרְנֵי מִיָּן וְסַמִּים וְלֹא לְסַפֵּק לָהֶם בְּכֹלֵא תְּנָאֵי רִוְחָה
52
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂצָרִיף לְהִתְנוּת אֶת הַסְּמִכְתָּם וְאֶת תְּפִקּוּדָם שֶׁל רַבָּנִים גַּם בְּרִכִּישַׁת הַשְּׁכָלָה כְּלִלִית וּמַדְעִית
53
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂצָרִיף לְהַרְחִיב אֶת מִסְגֵּרַת הַצְּבָא הַסְּדִיר וּלְאֲפָשֵׁר הַתְּנַדְּבוֹת וּמְקֻצָּעוֹנוֹת בְּתַחוּם הַשִּׁירוֹת הַצְּבָאִי
54
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂצָרִיף לְפַתַּח לְכָל אֶת שְׁעָרֵי הַחֲנוּף הַיְסוּדִי הַתִּיכוּנִי וְהַאֲקֻדְמִי לְלֹא הַגְּבֻלַת תְּשְׁלוּמִים וְתְּנָאִים
55

- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהֲלִיכָה הַמְמַלְצֵת לְבְרִיאוֹת הַגּוֹף יָפֶה גַם לְנַפֶּשׁ, לְהִיּוֹתָךְ הוֹלֵךְ וּמִתְקַדֵּם וְלֹא קוֹפֵא עַל שְׁמֵרִיד
56
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁדְרוּשָׁה קוֹנְסֶפְצִיָּה חֲדָשָׁה לְחִלוּטֵינָּה בְּתַפְסִיט הַשְּׁלוֹם, הַבְּטָחוֹן וּמַעֲמַדְנוּ בְּקֶרֶב מְדִינוֹת הָעוֹלָם
57
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַקְדָּשָׁה הִיא הָעֲבוּדָה הַסִּיזִיפִית הַכְּפוּיָה עֲלֵינוּ עִם שְׁלֵעוֹלָם הִיא תַתְחַמֵּק מִהַשְׁגָּתָה הַמְלֵאָה
58
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַמוֹסִיקָה הִיא טַעַם הַחַיִּים, הִיא הַמְזוֹן לְנַפֶּשׁ עֲיִפָּה, רְצוּצָה, מְדַכָּאָה וְאֵף שְׂבִיעָה וּמֵאֲשָׁרָה
59
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַפְרִישוֹת מְעוֹרָרֵת אֶת בְּדִיקַת הַזְּהוּת, מְעוֹדֶדֶת אֶת זְקַת הַהִדְבָּקוֹת, הַכְרַחֵת לִיצִירָתִיּוֹת
60
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁחֹבֶבֶת הַמְדִינָה לְהַעֲנִיק תַּמְרִיצִים-תַּגְמוּלִים נְדִיבִים לְאֲמִנֵי עַט וּמְכֹחֹל, שִׁירָה וּנְגִינָה, פְּסוּל וּמְחֹל
61
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁמְדִינִיּוֹת מוֹנִיטֵרִית מְעוֹדֶדֶת צְמִיחָה, מְצַמְצָמֶת אֲבָטָלָה וּפַעֲרֵי הַכְּנָסָה, מְחַיֶּבֶת הוֹרְדֵת הַרְבִּית
62
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁאִישִׁים הַפּוֹעֲלִים מְטַעַם עֲצָמָם בְּמַגְעֵיהֶם הַחֲשָׂאִים הַמְזִיקִים עִם הָאוֹיְבִים צְרִיכִים לְעַמֵּד לְדִין
63
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁרְאוּי לְתַכְנֵן בְּהַקְדָּם, עִם הַגְדוּל בְּתוֹחֶלֶת הַחַיִּים, מוֹשְׁבוֹת בְּתֵי-אֲבוֹת לְתַעֲסוּקָה וְטַפּוּל נְאוֹתִים
64
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַצְּבָנוּ אֶת שַׁעֲרֵי עֲזָה לְמְדִינָה הַפְּלִשְׁתִּינִית וּבִירִיחוֹ בְּנִינוּ אֶת דְּלֹתוֹת הַחוּמָה הַמְגִנָּה עֲלֶיהָ
65
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁאֲדָם הַבוֹרֵחַ לְפַעֲמִים מִהַמְצִיאוֹת, מִתְנַתֵּק מִהַהוּיָה שֶׁהוּא שְׂרוּי בָּהּ, כְּדֵי לְעַצֵּב אֶת הוֹיָתוֹ שֶׁלוֹ
66
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַבֵּית הוּא הַמְחֻסָּה שְׂבוּ אָנִי מוֹצֵא אֶת הַמְקַלֵּט מִן הַשּׁוּק כְּדֵי לְבָרוּחַ אֶל הַחַיִּים
67
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי טוֹבָה שְׁטֵתִי לְתוֹלוֹת אֶת קְלַקְלֵתִי בְּעֲצָמִי וְלֹא בְּזוּלְתִי וְלִבְדָּק בְּלִילָה עַל מִשְׁכְּבִי אֶת שְׁפִיּוֹתִי
68
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁזְהוּתִי אֵינָה שֶׁל הוֹזָה לְאֲמִנִי, מְשִׁיחִי, פֶּאֲנֹאטִי, אֲנֶרְכִּיסְטִי, וְלֹא שֶׁל בֶּן תּוֹצֵר אֱלִיטִיסְטִי נִהְנֵתִנִי
69
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַדְמוּי הַהוֹלָם אוֹתִי בְּיֹתֵר הוּא הַמְהַפֵּךְ שְׁחָל בִּי מְעַכְבֵּר סְפָרִים לְעַכְבֵּר מְחֻשְׁבִּים
70
- אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, בְּיִתְרוֹנִי עַל זוּלְתִי בְּכֹךְ שֶׁאֲנִי מְעַדִּיף לְהַפְנוֹת אֶת הָאֲשָׁמָה כְּלָפִי עֲצָמִי וְלֹא לְתוֹלוֹתָהּ בְּבֶן-שִׁיחִי

- 71
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, בְּתִזְוֹנָאֵיבִיּוֹת, בְּאוֹפְנֵתֵיּוֹת, שְׁפַעַם אוֹסְרֵת וּפַעַם מִתִּירָה בִּיצִים, חֲלִבוֹן רוּי, בְּשֵׁר, מִשְׁקָאוֹת וְעוֹד,
- 72
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה חֵינּוּ הֵם עַל י - ח ל ד, וְלֹא א ל - ח ל ד, עוֹלָם שְׁכָלוֹ טוֹב – שֶׁהַטוֹב שׁ כ ו ל בּו
- 73
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַלּוֹחֲמִים לְשִׁלְמוֹת חֲלָקֵי הָאָרֶץ וְהַלּוֹחֲמִים לְשִׁלְמוֹת חֲלָקֵי הָעַם צְרִיכִים לְלַחֹם בְּעַם-הָאָרֶץ
- 74
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי עָלִי לְהֵאָרֵג בְּקִנְיָם, בְּמָה שְׂרָאוּי לְהִיּוֹת קִנְיָם, וְעַם זֹאת - לְהוֹסִיף חוּט שׁ נ י, חוּט הַשְּׁנׁוּי הַמְּקוֹרֵי
- 75
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, בְּצַעֲדָה אֶל הַדֶּרֶךְ הָעוֹלָה, לֹא בְּדֶרֶךְ הָאֲחַת אֲלֵא בְּשִׁבְלִים הַשׁוֹנִים, בְּדוֹמָה לְקוֹלוֹת שׁוֹנִים בְּמִקְהֵלָה
- 76
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שֶׁהַמְּצִיאוֹת הֵיְתָה מִשְׁתַּנָּה אֵלּוֹ הֵינּוּ מִצְהִירִים בְּתוֹקֶף שְׁאֲנֵנוּ מְעוֹנִינִים בְּשָׁלוֹם עִם שְׂכֵנִים כְּאַלְהָה
- 77
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁחֵלָה אִיזוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת בְּצַבּוֹר מִהַמְּחַנֵּק הַמְּחַשְׁבֵּתִי שְׂכַפָּה הַשְּׂמֵאל הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּמִמְשָׁל וּבַתְּקִשׁוֹרֵת
- 78
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי מִמְשַׁלֵּת הָאֲחַדוּת, וְשֵׁרוֹן עֲצָמוֹ, יִפְלוּ בְּאֲדִיר, אִם לֹא יִשְׁכִּילוּ לְתַחֹם הַתְּעַרְבוֹת אַמְרִיקָנִית כְּאֵן
- 79
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁנוּכַל לְעַמֵּד בְּמַעֲרָכָה עִם אוֹיְבֵינוּ רַק אִם תִּתְחַדֵּד בְּנוֹ הַהַפְּרָה וְהַאֲמוּנָה שְׁאִין לָנוּ אָרֶץ אַחֶרֶת
- 80
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי כָּלֵל גְּדוֹל יוֹתֵר מִ"וְאֶהְבֵּת לְרַעַךְ כְּמוֹד" הוּא הַכָּלֵל: וְאַהְבֵּת לְרַעַךְ יוֹתֵר מִמֶּךָ!
- 81
וְעַל חֶשְׁבוֹן הַ"מְאָה וְעֶשְׂרִים" שָׁנוֹת חֵיִים - עוֹד אַרְבָּעִים אָנִי מֵאֲמִיּוֹן
- 82
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, וְאִנִּי יוֹדֵעַ מִנְסִיּוֹן חֵיִי בְּאָרֶץ הַזֹּאת, שֶׁהַשְּׁתַּמְטוֹת מִגִּיּוֹס הֵיְתָה כְּבָר מְאֹד, וּמְאֹד - בְּזִנּוֹ לְהֵם
- 83
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁתַּנּוּעוֹת נֶעַר שְׁאִינֵן מַחֲיבוֹת הַגְּשָׁמָה מְעֻשִׂית מִיְצָרוֹת קִבְעוֹן אִיִּדִיאוֹלוֹגִי וְרִדוּד מִחֻשְׁבֵּתִי
- 84
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁנוֹקְלֵעֵנוּ לְמִצִּיאוֹת הַיִּסְטוֹרִית שְׁבָה נֶאֱלַץ לְאִמְץ אֶת הַבְּרָכָה שִׁיעֲדָה לְאוֹיְבֵנוּ "וְעַל חֲרָבָה תַחֲיֶיהָ"
- 85
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁחֲזַרְנוּ לְתַקוּפַת הַשׁוֹפְטִים - לְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּפִלְגִים בְּאָרֶץ שְׁלֹא הוֹרְשָׁנוּ אֶת יוֹשְׁבֵיהָ הַצְּנִינִים
- 86
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁשִׁינּוּ בְּפִרְשֵׁת הַנְּעֻדְרִים וְהַשְּׁבוּיִים, שְׁלֹא זִעְזַעְנוּ וְהִזְעַקְנוּ עוֹלָם וּמְלוֹאוֹ, בְּיַחּוּד אֶת הַצֶּלֶב הָאֵדָם
- 87
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁקִדְשָׁה אֵינָה מִצַּב בִּיּוֹלוֹגִי, מוֹלְד-מוֹרֶשׁ, גְּנֻטִי, טְבוּעַ בְּנוֹ, אֲלֵא יַעַד הַמְּטַל עַל כָּל אֶחָד – לְכַבוֹשׁ
- 88
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, כִּי הַבְּלָגָה לְטָרוֹר וְלְאֵלִימוֹת גּוֹרְמִים לְתַסְכוּל, לְשִׁגְרַת הַשְּׁלָמָה עִם מִצַּב לְלֹא מוֹצֵא, לְעַם בְּתַרְדֵּמָה

- אני מאמין, כי הפסקת התנחלויות, צמצום הגדול בקומות, או פנוי, גביאו לדה-לגיטימציה של המפעל הציוני
90
- אני מאמין, כי מנהיגינו נפלו למלכדת הבטחות, אשליות וחלקלקות הלשון של קלינטון והתעלמו מהצבור
91
- אני מאמין, כי ראשי ממשלה, שיצאו בהכרזות מצ'ואיסטיות שרק הם גביאו שלום, הזיקו לעצמם ולעמם
92
- אני מאמין, כי תכניות העמות בטלויזיה דוגמה שלילית לשיח תרבותי, והן משחיתות חנוף לסובלנות והגינות
93
- אני מאמין, שיכלנו למנע שוד ואלימות, אלו הקדשנו טפול, זמן וכסף למצוקתם של נערים וחסרי אמצעים
94
- אני מאמין, שאדם במטבו, אמן על ערכים, אינו נגרר אחרי הנוהגים כמנהג המדינה, לעקף או להפר חקים
95
- אני מאמין, כי אדם בשפלותו מתקטן מגבהות קומתו ויתרונו כאדם, מתרוקן מן השכינה, מצלם אלוהים בו
96
- אני מאמין, כי מטיפי המוסר בימינו משניאים את עצמם ותוכחתם בכף שתולים בתחלואינו ענש על חטאינו
97
- אני מאמין, כי הזלזול בזמן, הדחיה בלף ושוב, העדפת מקורבים לטפול הם מסמני העשק הביורוקרטי בימינו
98
- אני מאמין, כי הסמל העולה לדורות מספור העקדה הוא ביכלת לעמד בנסיון הנאמנות ללא כל הסתייגות
99 אני מאמין, כי קציר חיי נאסף ברשימותי ובאוספי, והמבין בקצירנות יפגנח אותן לפנים ולפני
100
- אני מאמין, שכל המתכנן להוכיח את חברו צריך לבדק תחלה את עצמו אם אינו נושא כלפיו טינה בלבבו
101
- אני מאמין, כי החנוף הדתי הוא הדמוקרטי באשר כלם כפופים בשונה, קטנים כגדולים, לחקה והמצוות
102
- אני מאמין, כי לחקי הדת ערך ותקף מחלט, ואלו המוסר האנושי הוא יחסי, משתנה בתמורות הזמן והמקום
103
- אני מאמין, שהמלאכים העולים ויורדים בסלם חלום יעקב הם מלאכי החבלה והרחמים המתרוצצים בנו
104
- אני מאמין, שתשות הזכירה, הפגיעות היתרה למחלה, התגברות השנה, אינם משתקים את כח היצירה בזקנה
105
- אני מאמין, שההתרשמות הנאצלה מהיצירה האמנותית-ספרותית-מוסיקלית מתעלמת מן החטוט הביוגרפי
106
- אני מאמין, שצ'רמוניות של תעמולת-בחירות ופלחן הרדיפה אחר שררה וכבוד הם מסאוביה של תרבותנו
107
- אני מאמין, שזוגיות בין מינים שונים וחריגה מנורמות המקבלות אלפי שנים מנפצות את ערכינו המקדשים

- 108
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂיֹצְרִים כְּמוֹ וַגֵּר, הַיִּדְגָּר וְדוֹמִיָּהֶם, וְתֵהִי גְדֻלַּתְּם אֲשֶׁר תִּהְיֶה, אֵינָם מְאֻרֹת תְּרַבּוֹת בְּשָׁל גְזַעְנוֹתֶם
- 109
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂתוֹרַת הַסּוּד יְכוּלָה לְהוֹעִיל לָנוּ בְּגִישָׁתָהּ לְחֹשׁוֹף הַקְּלָפוֹת הַחֲצוֹנִיּוֹת וְחִדְרָהּ לְפָנִימִיּוֹת הַדְּבָרִים
- 110
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁהֲלִשׁוֹן מְעַנִּיקָה לָנוּ אוֹצְרוֹת בְּלִתֵּי נְדָלִים שֶׁל הַגּוֹת וּפְיוֹט אֲבָל נוֹטְפַת רַעַל רְכִילוֹת וְלֶהֱ"ר לְקִיּוֹם
- 111
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂנֻצוֹל, הַפְּלִיָּה וְחוֹסֵר שׁוֹיֹנוֹת בְּהַכְּשָׁרָה בְּקַבּוּץ וּבְקַבּוּצָה מוֹטֵט בִּי וּבְרַעֲי אֶת אִידִיאל הַהַגְשָׁמָה
- 112
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁהַשְׂרוֹת הַצְּבָאִי בַּהֲגָנָה, בְּנוֹטְרוֹת, בְּצֻבָא הַבְּרִיטִי, בְּבְרִיגָדָה, בְּצַה"ל וּבַמְלוֹאִים עֶזֶר מְאוּד לְתַפְקוּדֵי
- 113
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁלֹא אוֹכַל לְהַפְרֹד מִן הַסְּפָרִים הַמְּלוּיִם אוֹתִי מִימֵי הַנְּעוּרִים, לְרַבּוֹת אֶלֶּה שְׁעֵדִיּוֹן לֹא קָרָאתִים
- 114
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁהַפְּסָקַת הָעִשׂוֹן חוֹלְלָה פְּלֵאִים, שְׁעוּלֵי נִכְחָד, גּוֹפֵי הַתְּחַסּוֹן, נִיחוּחַ בְּשָׂרֵי הַשְּׂתַפְּר, וְגַם חֲדָרֵי הַתְּאוּרָר
- 115
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂמַעְקֵב רְפוּאֵי בְּתַפְקוּדֵי הַחוּשִׁים וְהַאִיבָרִים מִגִּיל 60 וְהַלְּאָה - מְקַדִּים רְפוּאָה לְמַכּוֹת הַזְּקֵנָה
- 116
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁהוֹרֵי וּבְנֵי חֲנִיכֵי וְרַעֲי, וְכֵן מוֹרֵי בְּעַמְמִי, בְּתִיכּוֹן, בְּסַמִּינֵר וּבְאוּנִיבֶרְסִיטָה, שְׁבָעוּ נַחַת מְסַגּוּלוֹתֵי
- 117
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׁהַרְפָּתָקָאוֹת רוֹמַנְטִיּוֹת בְּשִׂכּוּנָה, בְּתַנּוּעָה וּבְצֻבָא הַכְּשִׁירוּנֵי לְטְרַקְלִין הָאֶהָבָה עִם אִשֶׁת נְעוּרֵי
- 118
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂכַפְיָה דְתִית מִצַּד אָבוֹת וְסָבִים עַל בְּנֵים וּנְכָדִים עֲלוּלָה לְהַרְחִיקֶם וְלֹא לְקַרְבָּם לְעַבּוֹדַת אֱלֹהִים
- 119
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂכַדָּאֵי לְהַאֲרִיךְ יָמִים, גַּם כְּשֶׁהַחַיִּים קָשִׁים, מְאֻכְזָבִים וּמְחֻלִּיאִים, כִּי אִם מֵאֲמִינִים - מְתַגְבְּרִים !
- 120
אָנִי מֵאֲמִיּוֹן, שְׂבֵת-זוּגָד לְחַיִּים הִיא בֵּת-בְּרִיתָךְ לְנֶאֱמָנוֹת וְאֲשֶׁר, הִיא הָעֶזֶר לֹא נִגְדָּד אֶלָּא עִמָּךְ בְּתַהֲפוּכוֹת הַחַיִּים

4/10 (105/ו) - בשמחת הרוממות של יום העצמאות -
 חללים חללים, נקבים נקבים, פורמים
 את חדות העליצות, מרוקנים את ההזדהות,
 ובצעם עצמותה של מהות היום
 מתרבות הפרצות ומשמימות ההופעות
 של מופעי בידור הלוקים בהוללות וריקנות.
 פעם נסחפנו למעגלי הרוקדים למקצבי הורה
 וזמירות חלוצים, והרמקולים שפעו חין מנגינות
 משכבר הימים, לחנים שעוררו בנו חיבת זכרון לראשונים,
 היום אנו נמנעים, נחבאים אל הפלים מרחובות הערים,
 ואיננו מעיזים להתכבד במקלחות ריסוסים על הפנים והבגדים...
 מתחללת השמחה היום בצהלות פראים, בהמהומי רמקולים,
 במקשים מסעירים, מטמטמי חושים, ונחשולי נערים מתיזים
 קצף על העוברים והעברים, בתחרות צריחות,
 בתרועות פטישים, בראותנות צברית של מצ'ואים,
 והנפש הסולדת מתרבות כזאת של חגיגות המונים,
 מדוחק המנעים, מגסות הפה והצנחות ההיסטריות,
 חסרות-פטר-של-רהבתנים, אגב התגרויות נערות ונערים...
 (אבל מה כי אלן על אלו הנערים המתפרקים, שמחר יהיו
 הם החוגרים המגינים עלינו הפטורים כבר מחובת מילואים...)
 והרוכלים בצדי הרחובות, הכיכרות והגנים, מהבהבים מנגלים
 ומעכירים אורח חג בקטורת של פיגולי בשרים...
 גם הטקסים הרשמיים חוזרים על עצמם במצעדים, בנאוטים,
 בתמרונים דגלנים, בכינוסי מיוחסים, בקבלת פנים לאנשים רמים,
 ולקהל ההמונים פותחים פה ושם מוזיאונים, בסיסי צבא,
 ושדורי טיולים לשמורות טבע ופארקים...
 ואנו, "אניני הטעם", הבוחלים בשטף האירועים, מכוונסים בבתיים,
 לבד או בחברת ידידים, לקידוש וסעודת חג,
 מאזינים וצופים במגון השידורים ומיד ממשיכים
 בקיטורים הרגילים, בוכוחים הישנים - מה משמעות "זה היום"
 וכיצד לכבדו בתפילות ובאורים...
 לפי שעה הפול מסכימים, כי במקום הזיקוקין אנו זקוקים
 לזיקוק תוכנם של החגים, שיותר ויותר לובשים לדאבון לב
 תוכן זר וצביון מחקה של חגי נוכרים...

האַגְרוֹנוֹמִים אוֹמְרִים, כִּי הַתְּאִים הַמֵּתִים בְּעֵצִים (ה/62) 4/11
 הֵם הַבּוֹנִים אֶת קְלִיפֹתָם, הֵם הַזּוֹקְפִים אֶת קוֹמָתָם,
 הֵם הַמַּעֲנִיקִים לְעֵצִים אֶת חוֹסֵנָם - - -
 וְאֵנוּ יוֹדְעִים, כִּי בְּנֵי אָדָם הֵם כַּעֲצֵי הַשָּׂדֶה,
 לֹא כַּעֲשָׂבִים - שֶׁהִלְלוּ צוֹמְחִים וְהִלְלוּ נוֹבְלִים -
 אֲלֹא כַּעֲצִים הַחַיִּים לְעוֹלָמִים, כַּעֲצִים הַזְּקוּפִים,
 שֶׁהַמֵּתִים הֵם הַנוֹתְנִים לָהֶם חַיִּים,
 שֶׁהַמֵּתִים הֵם חֲגוּרֵת הַקִּיּוֹם לְכָל הַשְּׂרִידִים,
 לְכָל הָאֲלֻמָּנוֹת וְהִיתוּמִים, לְכָל הַנְּכִים וְהַנִּפְגָּעִים,
 וְלִכֵּן כֹּה צָרִיךְ לְהַבִּין אֶת הָאוֹמְרִים,
 כִּי "בְּמוֹתָם - צִיּוֹ לָנוּ אֶת הַחַיִּים"
 הֵם צִיּוֹ לָנוּ אֶת צִיּוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים,
 אֶת זְכוֹרֹן חוֹמַת הַמָּגֵן שֶׁהִנְחִילוּ לָנוּ הַנוֹפְלִים,
 אֶת קְלִיפוֹת הַשְּׂרִיּוֹן שֶׁל הַמַּעֲשָׂה וְהַזְּכוֹרֹן
 לְהוֹסִיף עַל הַלוֹחֲמִים וְהַהוֹלְכִים נְדָבָכִים עַל נְדָבָכִים,
 הַבּוֹנִים אֶת הַתְּאִים הַמְּחַיִּים אֶת חוֹסֵן הַחַיִּים,
 חוֹסֵן הַחַיִּים בַּגּוֹף הַלְּאוּמִי וּבַגּוֹף הָאִישִׁי-מְשֻׁפָּחֵתִי,
 בְּאֵבֶל עַל זִיו הָעֲלוּמִים, עַל הַמְּאוֹרוֹת הַכְּבוֹיִים,
 עַל שְׂרִיפַת גּוֹף וַנְּשָׂמָה וְעַל תַּנּוּרִים עֲשֵׁנִים,
 זְכוֹר נִזְכוֹר, כִּי גַם אֵנוּ הַחַיִּים לְפִי שְׁעָה הַנְּנוּ בְּכוּחַ הַתְּאִים
 שְׂבִיּוֹם מִן הַיָּמִים יַחֲסֵנוּ אֶת הַחַיִּים הַבָּאִים...

האם גלגול נשמות (ה/61) 4/12

הוא בשורת נחומים?

האם כל אלו שמתו כָּבֵר –

נחזרו אלינו ביום מן הימים?

הצפוי איזה אות

להורים ובנים, לאחים ואוהבים –

לשוב ולהתראות?

אולי בלידת צאצאים,

או בשיקום החיים האבלים,

ואולי הכוונה

לתחית המתים?

כלום באמת הזאת הם מתנחמים

כל המאמינים והחולמים?

זאת לא אדע, אבל לא אתמה

על עיקר אמונה,

שהוא בוא יבוא אעפ"י שיתמהמה,

כי הציפיה לגאולה, ישועה ונחמה,

סוללת את הדרך למימושה,

ולפיקד - קונה ובטח, ובאמונתך דבק,

כי אם לא לך –

הרי לזרעך זה יובטח...

קושי ות - הן שאלות קשות, (ה/64) 4/13

כי התשובות אינן מספקות.

האמת אינה חוששת משאלות קשות,

אבל היא חוששת מתשובות לא-מספקות,

מה נאמר לנכספים? "הכול בגלל החטאים"?

האם נאמר על קדושי עליון ותינוקות בני יומם

שהם בכלל הערבוב של כל הנשרפים החטאים?

ומה נאמר על כל מוסרי נפשם -

"פראיירים" הייתם על מזבח העם?

כיצד מתרצים עולם מופקר לתעלולי עריצים?

איה מישבים הנהגת עולם

של קברניט בעל "הסתר פנים"?

ושאלות "למה?" ו"מדוע?" מימות עולם

אפשר לדחותן בקש-תשובה על הניעולם?

השוחט שחט, ולא הבחין בין צדיק לרשע -

הניוט ראה ולא התערב ב"חופש הבחירה" -

זו תורה וזו שכרה?

אמר פעם רב, כי עדיף להשאיר בקושיה המרה,

גם אם נכפיל אותה פי ששה מיליון, ולא לגמגם

בכל אותם סוגי התשובה שאינה מספקה...

יש נחמה בשתיקה החותרת תחת האמונה?

שלומי אמוני אולי יסתפקו ב"כה עלה במחשבה",

"יתגדל ויתקדש שמייה רבה", "ברוך דין האמת" -

האמת? מי מסוגל להרקייע לגבהים כאלה

של "צידוק הדין", להשלמה שבשתיקה, הגם שברור

לנשרד, ליתום ולא למנה, כי הגזר הוא עוות דין?

המשפיל בכל עת! דום, ובקול דממה דקה

ישמע איזה לחש בלבם - - - איני מביין!

4/14   בְּכָל יוֹם, וּבְיַחְוֹד בְּיָמַי זִיכְרוֹן (ה' 63 – 101/א)   4/14

לְשׂוֹאָה וּלְגְבוּרָה, לְחַלְלֵי הַמּוֹלְדֹת,
בְּמַחְתָּרֵת, בְּהִגָּנָה, בְּאִירוּעֵי הַטָּרוֹר
וּבְפִצּוּצֵי הָאֵינְתִּיפָאדָה,
אֲנִי צוֹעֵד בְּצַעֲדַת הַיָּמִים,
בְּחֻבֶרֶת רַבְבוֹת צְלָלִים מִתְלֹיִם,
בְּהֵם מוֹפְרִים, בְּהֵם בְּלִתֵּי מְזוּהִים,
וְאֲנִי צוֹעֵדִים מִמּוֹזִיאֹן אֶחָד לְמִשְׁנָהוּ,
מִמּוֹזִיאֹן הַהֶעֱפֵלָה לְיָד וְשֵׁם בְּהִנְצָחָה,
מֵאֲנִדְרֻטֵת הַשְּׂרִיּוֹן, לְלוֹחֲמֵי הַנְּגָב,
מְצִיּוֹנֵי כִּיבוּשֵׁי סִינֵי וְהַגּוֹלָן,
לְמַחִילוֹת מְחַרְפֵּי נַפְשָׁם בְּגִבְעָה,
וְכֵן אֲנִי פוֹסְעִים וְהוֹלְכִים,
וְאֵינְנוּ פוֹסְחִים עַל בְּתֵי-הַקְּבָרוֹת
הַצְּבָאִיִּים וְהָאֲזָרְחִיִּים, הַמְתַּרְבִּים וְהוֹלְכִים
כְּאֲדֹנֵי הַשָּׂדֶה, כְּמַצְבוֹת לֹבֵן בְּיַעֲרוֹת קְדוּשִׁים,
וּבְצַעֲדַת הַיָּמִים הָעֶכּוּרִים בְּלֵב כְּבֵד צוֹעֵדִים
יַחְדָּיו, רְכוּנִים וְעֶצוּבִים, שׁוֹתֵקִים וּמְחַרְיֵשִׁים,
עַיְפֵי נְדוּדִים וְנִדְנוּדִים בְּשִׁירוֹד הַמְהַלְכִים
בֵּין הָאֲתָרִים, מִמְעַלָּה עֶקְרָבִים לְגִלְעָדִים
הָעֶקּוּבִים מִדָּם טְבוּחִים וּמְרוֹסְקִים,
וְכִבֵּר מִתְקַשִּׁים בְּשִׁגְרַת הַמְהַלְכִים,
לְקִיִּים פְּקוּדַת מְצַעֲדִים הַמוֹנִיִּים,
כִּי קִשְׁתֵּי הַדָּרָךְ עַל יָנֹו,
כִּי קִשִּׁישִׁים כְּבָר אֲנַחְנוּ, וְלֹאִים אֲנִי
מְלַעְמוֹס אֶת טַפְנוּ וְשִׁלּוֹת זְקִנְנוּ...
מִקְלוֹתֵינוּ אֲמָנָם בְּיַדֵּינוּ, אֲדָּ יָבִשׁוּ
וְשׁוּב אֵינָם מְחוֹלְלִים אֶת נִיֶּסִי נִפְלְאוֹתֵינוּ...
בְּנִשְׁימָה כְּבִדָּה, יוֹדוּ גַם וְתִיקֵי מְלַחְמוֹת,
שׁוֹעֲלֵי קְרָבוֹת, נִיצוּלֵי מַחְנוֹת וּפְלִיטֵי תְלָאוֹת,
כִּי אוֹבֵד הַמְאֹרְעוֹת, וּמְרַחֵקֵי הַדּוֹרוֹת,
מְעַלִּימִים מוֹצֵא מְאוּפֵק סְגוּר וְסָתוּם...
וּבְהִשְׁמַע יִלַּל עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים,
מִתְרַפְּקִים עַל גֵּב וּזְרוּעוֹת גְּבָרִים וְנָשִׁים,
מְאֻמְצֵי יְתוּמִים וְעֶזְוָבִים, הַצּוֹחֲחִים
עַל אֵימֵי רָעַב וְצָמָא, עַל טְלִטּוּלֵי דְרָכִים,
עַל טְרֻדַת הַמֶּשָׂא לְלֹא מוֹצֵא,
עַל יְתָמוֹת וּשְׂכוֹל, עַל אוֹבֵדֵן וְנִכּוֹת...
וְאִזּוּ תוֹפְרַע הַדּוּמִיָּה בְּמַצְעֵד הַיָּמִים,
וְצִפִּירַת בְּכִיָּה מְצַמְרַת
תִּשְׁמַע כְּקוֹל הַצִּפִּירָה
הַמְרַעִיד נִימַת נַפְשׁ הוֹמִיָּה -
לֵאן ?
לֵאן נְנוּעַ בְּמַעֲגְלֵי סְחוּר וְסִחְרוּר ?
אֵי תִמְרוּר לְמַחוּז חִפָּץ וְשִׁחְרוּר
מִן הַמְבוּד הַזֶּה, הֵאָר וֵר ? ...

לפי תומנו וטמטומנו האמנו – (ו/19) 4/15
כי העולם זכיר בזכות העם היהודי על ארצנו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
כי גם העולם הערבי זכיר בזכות קיומנו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
ביחסי שלום ושכנות טובה עם שכנינו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
כי רצוי התוקפן יביאו להכרתו בקיומנו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
הצדק מחיב למסור שטחים מנחלתנו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
"אוסלו" הסכם שלום שעוז-לו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
הטרוריסט יהפוך עורו ויקים הסכמו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
"שוטרים" אינם מחבלים מחופשים

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
לרבין: "מרגמות לא ישוגרו מעזה"

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
האינתיפאדה היא "כליל פאדה"

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
אל לנו להחיל חוק ישראל בישי"ע

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
מחיר השלום יגבה רק מצדנו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
מצרים, סוריה וירדן הם הזכאים לותרינו

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
פתרון הסכסוך: "שטחים תמורת שלום"

לפי תומנו וטמטומנו האמנו -
"תנו לצה"ל – והוא ינצחנו"

לפי תומנו וטמטומנו –
מי ימנה מה שהאמנו ונואלנו...

"בַּיַעַר הַקְדוּשִׁים" שֶׁל הַפְּלִשְׁתִּינָאִים (ו/17) 4/16
 יוֹצְבוּ לְשִׁמְאֵלָנִים שְׁלֵנוּ צִיּוּנִים נְאִים,
 וְלִשְׂאֵר מְנַפְנְפֵי דָגַל הַשְּׁלוֹם הַכוֹזֵב, הַנְּחַלְצִים
 בְּכָל אִירוּעַ לְהַגְנָתְם שֶׁל "הַכְּבוֹשִׁים הָאֲמֻלָּים"
 תַּחַת מִגְף הַיִּשְׂרָאֵלִי הַכּוֹבֵשׁ...
 ו"בֵּיד וְשֵׁם" שְׁלָהֶם, בְּשֹׁדֶרֶת "חֲסִידֵי עוֹלָם",
 יִתְנוּסְסוּ שְׁמוֹת הַפֶּאֶר-וְהָאֶפֶר שֶׁל
 הָאֲבִיבִים לְמִינֵיהֶם, שֶׁל כָּל אוֹתָם "עֵכָשׁוּיִים"
 שְׁטָחוּ עֵינֵיהֶם מִלְּרֵאוֹת מָה שֶׁמַּעֲבֵר לְעֵכָשׁוּ...
 יְהוּדִים מְסֻרוּ נַפְשָׁם לְהַרְיָגָה עַל קְדוּשַׁת הַחַיִּים,
 הֵם שִׁמְנוּ בְּמוֹתָם גְּלִגְלֵי עוֹלָם חוֹרֵק וְכוֹזֵב -
 בְּתַקּוּוֹת שׂוֹא, בְּאֲשֻׁלִּיּוֹת מְרַפָּא לְאֲנוּשׁוֹת דְּוִיָּה,
 יְהוּדִים שֶׁתַּפּוּ פְּעוּלָה עִם הַשְּׁטָן וּמְשַׁרְתָּיו,
 נִלְכְּדוּ בְּרֵשֶׁת תַּעֲמוּלַת הַשְּׁקֵר וּשְׁטִיפַת מוֹחַ
 מִצַּד עֲרִיצֵי שְׁלִטוֹן וּמְסוֹאֲבֵי שְׁחִיתוֹת וְרָשָׁע,
 כְּעִנְיֵי אֲמוּנָה, סְמוּיֵי דַעַת, הַלוּמֵי פְתָרוֹן חֶסֶר שַׁחַר,
 חִבְרוּ לְאוֹיְבֵי עַמָּנוּ, שְׁקִמוּ עֲלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ
 הֵן בְּקַהֲלֵי הַתְּפִיזָה, בְּ"אַרְצוֹת הַתְּרַבּוּת הַנְּאוּרָה",
 הֵן בְּאַרְצֵנוּ הַקְּטַנְטוֹנָת, בְּנִיסְיוֹן שִׁיקוּם חַיֵּי אוּמָה שְׁנֵהֲרָסָה...
 נוֹעַדְנוּ לְהִיּוֹת "מְמַלְכֵת כְּהֵנִים וְגוֹי קְדוּשָׁה",
 וְהִמָּה פּוֹרְשִׁים וּמְפָרְשִׁים אֶת הַקְּדוּשָׁה,
 אֶת "מַלְחַמַת הַקּוֹדֵשׁ וְהַגִּי'הָאֵד" גַּם כְּלַפֵּי אַחֵיהֶם,
 הֵם הַכְּהֵנִים הַמְּשׁוּחִים בְּדָם קוֹרְבָנוֹת הַטָּרוֹר,
 הֵם הַמְּטִיפִים לְשַׁחַר פְּנֵי מְנַהֲיָגִים אֱלִימִים,
 הֵם חוֹרְשֵׁי-חֶרֶשׁ לְהַסְכָּמִים מְקִיזֵי דָמִים,
 הֵם כּוֹרְתֵי הַבְּרִית עִם תַּפְּלָצוֹת אֲנְטִישְׁמִיּוֹת
 וּפְרִסוּמֵי אָרֶס נֶגֶד יְהוּדִים וְצִיּוּנִים,
 הֵם הַחוֹתְרִים "לְוַתֵּר, לְסַגֵּת, לְפַנּוֹת הַתְּנַחֲלוּיּוֹת,
 לְקַרוֹעַ שְׁטָחִים", לְתַת לֹא רַק אֶת הַלְּחֵי הַשְּׁנֵי
 אֶלָּא אֶת שְׂאֵר אֵיבְרֵי הַגּוֹף הַחַיּוּנִיִּים,
 הֵם הַמְּסַתְּעָרִים עַל מַחְסוּמֵי דְרָכִים לְהַסִּיר גּוֹשֵׁי סְלַעִים,
 כְּדֵי לְסַלּוֹל אֶת הַדְּרֹךְ לְהַמוּנֵי הַפּוֹרְעִים, לְהַטְמִין מוֹקְשִׁים
 בְּמֶרְכָּזֵי עָרִים וְיִשׁוּבִים, הֵם הַמְּעוֹדְדִים כְּנוֹפִיּוֹת מְחַבְּלִים
 כִּי יֵשׁ שְׂכָר לְמַלְחָמָה, הֵם הַמְּוֹרִים לְעַרְבִים
 דְרָכָה שֶׁל "מַלְחַמַת קוֹמְמִיּוֹת", בְּכַרְזוֹתֵיהֶם, בְּהַפְּגָנוֹתֵיהֶם,
 בְּהַתְּקוּמָמוֹתָם נֶגֶד קוֹנְסִנְזוֹס לְאוּמֵי וּבְנִכּוֹנוֹתָם
 לְהַקְרָבָה עַד כְּדֵי קַעְקוּעַ הַבְּסִיס הַקִּיּוּמִי,
 הֵם מְסַלְּפֵי הַמְּשַׁמְעוֹת שֶׁל "גּוֹי קְדוּשָׁה" -
 לְהַעֲדִיף הַגּוֹי וְקְדוּשַׁתוֹ...
 טוֹעִים וּמְתַעִים הָיוּ לָנוּ בְּכָל הַדּוֹרוֹת, מְשִׁיחֵי שְׁקֵר
 וְנְבִיאֵי שְׂכוֹל וְכִילְיוֹן נִמְנוּ בְּמַחְנֵנוּ מֵאָז וּמַעוֹלָם,
 כִּי תוֹרַת הַעֵכָשׁוּיִים סוּגְרָת וּמְסוּגְרָת מְאוּפָק חֲזוֹן,
 מְטוּחַ הַיַּעַד וְהַיַּעוֹד, זֹאת תּוֹרַת כּוֹהֲנֵי הַשְּׁקֵר
 שְׁחִיבָלָה בְּאַחֲדוּתֵנוּ לְקַרְאֵת מַלְחַמַת אַחִים...

עדיין איני מוכן לפשוט את המדים, (ה/38) 4/17

בגדי הקיום, בגדי היצירה והמנוחה,
 שאני פושט ולובש לסירוגין,
 בימות החול, בשבתות ובחגים,
 עדיין לא הגיעה שעת להמירם
 באותם בגדים לבנים המיועדים
 לי בסוף הימים, כי עודני מעדיף
 להיות כרוך בחיים בבגדים מנומרים,
 מתבלים ומתחדשים, ובין הזמנים,
 בהמתנה לימים הבאים,
 אני מעמיס עלי, כבן לממלכת כהנים,
 ללבוש ולפשוט מדי יום בגדי שרד
 ובגדים אחרים, ולהוציא את פסולת הדשן
 אל מחוץ למחנה, לנקות מן המזבח הפנימי
 את אשפת הרכילות, זוהמת היריבות,
 את רבב הגאות, מזימות התכלית,
 תחבולות, הערמות, בגידות,
 לסלקן מתוכי למקום טהור,
 (כי גם "מחוץ לתחום"
 צריך להיות טהור),
 והמדים שאני לובש בכהונתי
 הם לפי מידתי, בהתאם ליכולתי,
 בהתאם לרמת קומתי,
 ובד בבד עם שירותי אשקוד
 בעיקר שתוקד אש מזבחי,
 ובשלהבת העולה להמשיך ולהחם
 את התלהבותי, את טעם כהונתי,
 ככה ככה מדי יום ביומו - - -
 בעבודת התמיד עד יום מותי...

אחד עשר חודשים אני טורח
 להשקות את "נר-הלילה", הפורח
 רק ירח - מפסח ליום העצמאות,
 ובשביל החודש האחד הפורח
 כדאי כל השנה לטרוח,
 לנפש, לזבל ולטפח -
 כי אין כפרח הזה
 כשהוא מתפתח -
 שכבות על שכבות בנויות
 מלמלות לשונות עליו הצרות,
 גזרות נפלאות, משוננות - ורודות,
 ובמרכז גביען נקודות
 צהבהבות, מעין נקודות של דגשים
 המטעימות ומבליטות את היופי.
 כל פרח מזדקף באור יום,
 חובר לרעהו כדי ליצור
 משטח מרהיב בגון נרוד,
 שופע תקות-בשור -
 והמראה מעודד את הנפש
 גם כשהיום הוא עכור ...
 ולעת ערב, בשפל קרני האור,
 מאסף גם הפרח את קרינת יופיו,
 לתוך עטף גביעו,
 סגור ומכונס כנר זיכרון בלילות
 המועד להיפתח ולהידלק למחרת...
 זו דרכו של "נר הלילה"
 להפיץ בין פסח ליום הזיכרון
 את זהרו הנרוד,
 וכדאי לעמול ולצפות לנוי המקסים
 גם אם אינו מאריך זמנים...

4/20

אָנִי צוֹבֵר תְּאוּצֵת פִּשְׁעִים, (ה/65)
וְהָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, שְׂכוּרַת חֲטָאִים,
כָּבֵר נִלְאִית לְשֵׁאת תַּעֲתוּעֵי דְרָכִים,
הִיא תְקִיא, הִיא תְקִיא,
כָּכֵל הַפְּתוּב בְּסִפְרִים,
הַפּוֹל צְפוּי, אָבֵל שְׂכַחְנוּ אִיךָ מְנוּטִים,
אִיךָ מְשָׁנִים מְסֻלּוּי מְמָרִים...

אָנִי צוֹבֵר תְּאוּצֵת פְּעָרִים
בֵּין עֲשִׂירִים וְעֵנִיִּים,
בֵּין מִתְעַשְׂרִים וּמִתְעַנִּים,
וְהַמְּתַח בֵּין רְמוֹת הַחַיִּים
כָּבֵר מִתְפּוֹצֵץ לְמָרִי אֶזְרָחִים,
וְהָאֶרֶץ תְּקִיא, וְעוֹד אִיךָ תְקִיא,
כָּכֵל הַפְּתוּב בְּדַבְרֵי הַיָּמִים...

אָנִי צוֹבֵר תְּאוּצֵת חוֹסֵר אוֹנִים
בְּאֶרֶץ הַמּוֹבְטַחַת וְאִינָה בּוֹטַחַת,
נְעָרִים מְשֻׁלוּ בְנוֹ, זוֹרְקֵי אֲבָנִים,
וְיָדְנוּ הָרְמָה צְנַחָה, הוֹבְסָה,
יָבֶשֶׁה עַד כְּדֵי חוֹסֵר תְּגוּבָה,
וְהָאֶרֶץ תְּקִיא, תְקִיא לְאִין נְקִי,
עַם חֲמֵקֵן מִהַפְּתוּב: "בְּדַמִּיךָ חַיִּי"...

אָנִי צוֹבֵר תְּאוּצֵת הַבָּאִים בְּיָמִים
אֶל קֶץ חֲזוֹן וְתַפּוּגַת תְּקוּוֹת רֵאשׁוּנִים
כִּי שִׁיפְלְנוּ אֶת מִיטֵב הַבְּנִים,
כִּי הִתְרוּשְׁשָׁנוּ מִבְּחִירֵי מְנַהֲיָגִים,
כִּי וְתָרְנוּ עַל נְחֻלוֹת קְדוּמִים,
כִּי הִתְפַּשְׂרְנוּ עִם לְחֻצֵי אוֹיְבִים,
כִּי נִסְחַפְּנוּ בְּזָרֵם הָעֶכּוֹר שֶׁל הָעֶכְשָׁוִים...

יש מונולוגים רבים (ה/55) 4/21
 של ועל משוגעים,
 אבל מונולוג מקורי עצמאי,
 כמו זה שלי –
 זה כבר משהו אחר,
 זה לא פיוט וספרות,
 זה לא השתפכות,
 זה משהו אותנטי, אמיתי ביותר,
 יש משוגע ממראה עיניים,
 יש מתפרקד ארצה אפיים,
 זה מזורר, ממולל וממלמל
 בשטף מלים והבעות פנים
 מעל כל בימת שחקנים,
 וזה מחולל בתנועות ייחוד
 של טיפוס משתולל,
 האחד שרוע ברחובות עיר,
 מכוך בבעטיפות עיתונים
 הסוככים על צחנת הבגדים
 הדבוקה לגופו כשריון שאינו מסיר,
 וחברו מזעיק המונים בחוצות שוקים
 להיכון לבואו של משיח תעתועים...
 אבל השיגעון והשגיון
 התוקפים אותי פתאום
 אינם נזקקים למין כזה של סימפוטום,
 זה מיו שיגעון של היגיון,
 זה כובד ראש המחלחל לפני ולפנים,
 זה מיו פורץ הבוחן ובודק גנזי נסתרות
 כאילו היה הכול יכול...
 ואז - - נדמה לה שאתה צלוב
 למרקם של תככים,
 יורים בה, מתיזים איברים מגופך –
 ואינך מגיב כי אתה חסר אונים,
 עוטפים אותך בסתירות ללא מוצא
 ונפשה עיפה מלתור במבוך דרך מוצא,
 משכלים אותך בתאונות דרכים,
 משקרים לה מדינאים בפנים,

אונְסִים וְרוֹצְחִים, מְפַטְרִים וּמְנַצְּלִים,
 תּוֹקֵפִים קְשִׁישִׁים וּמְכִים נְשִׁים,
 מְרַחֲבִים פְּעֻרִים וְסוֹגְרִים מְפַעֲלִים,
 הַמּוֹבְטְלִים פְּרִים וְרָבִים
 וּמַעֲדִיפִים עֲלֵיהֶם כּוֹחוֹת זָרִים,
 שְׁנֵאת אֲחִים וּמְלַחְמוֹת הַיְהוּדִים
 כּוֹרְתִים בְּרִית עִם הָאוֹיְבִים מִבְּפִנֵּי,
 מְאֲמִינִים וּבְנֵי מְאֲמִינִים
 מְאָבְדִים לְדַעַת תְּקוּוֹת מִיִּטִּיבוֹת הַיִּשְׁגִּים,
 וְעַם הַמְּנִיּוֹת יוֹרְדִים הַסִּיכּוּיִים
 בְּכָל הַשְּׁעָרִים, בְּסַפּוֹרֵט וּבְמַסְסַכַת הַיְחָסִים...
 וְכֹךְ בְּשִׁגְעוֹן הַהֲרָהוּרִים אָנוּ גְזוּלִים
 מִמְּנוּחַת שְׁלוֹם וְשִׁלּוֹת הַשְּׁקֵט,
 מִבִּיטְחוֹן אִישִׁי וּמְכָל הַיִּקְשׁ
 לְחַיִּים טוֹבִים וּבְטוֹחִים...
 עַל מִשְׁכָּבֵנוּ בְּלִילוֹת
 נִתְהַפֵּף בְּמַרְרוֹת נְדוּדִים,
 כְּמוֹ בְּקוֹמְנוֹ וּבְלִכְתָּנוּ לְאוֹר הַיָּמִים,
 לְאוֹרֵר אִירוּעִים עִם כָּל אֲחֵינוּ הַבָּאִים בַּיָּמִים,
 כִּי פָּשׁוּ הַנְּגָעִים בָּנוּ וּבְקִרְוֵינוּ
 וְהַתְּמוּרוֹת מִתְּחוֹלְלוֹת
 בְּנִיגוּד לְצִיפִיּוֹת וְלִתְחַזִּיּוֹת
 שֶׁל שְׁפִיּוֹת הַמְּהַלְכִים,
 וּבְשִׁעוֹת הַקְּשׁוֹת הַשְּׁגֵעוֹנִיּוֹת
 אָנוּ בּוֹרְחִים אֶל הַמְּקַלְטִים,
 נוֹסְעִים, מְטִילִים, מְסִיחִים
 דַּעַת מְכָל הַמְּצַבִּים,
 מְבַלִּים בְּחִבְרַת הַמְּרַקְעִים,
 מִתְּכַתְּשִׁים עִם הַמְּדוּאֲנִינִים,
 צוֹפִים בְּתַעֲלוּלֵי פְּרָסוּמוֹת וּסְרָטִים,
 נִדְרָשִׁים לְתַפִּילָה, לְדַרְשׁוֹת מְאֲמִינִים,
 קוֹרְאִים סְפָרִים מְרַגִּיעִים אוֹ מוֹתְחִים,
 בּוֹרְחִים לְכָל הָעֵבְרִים לְמִצּוֹא פִּינֹת נִיחוּמִים,
 חוֹזְרִים וּבּוֹדְקִים אֶת מִי נוֹטְשִׁים,
 בְּמִי דְבָקִים וְאֶת מִי מִתְּרִימִים, וְהַדְּבָרִים יִגְעִים,
 כְּמֵאֵמֶר קוֹהֵלֶת אֲבִי הַמְּשׁוֹנְגִיעִים הַשְּׁפוּיִים...

אני אוהב להיות הארכיאולוג של עצמי,
לחטט בשכבות הפנימיות של גופי,
לחפש באזורי הגולגולת, בשכבות הלב,
באזורי הקרביים ושאר חלקי הגו -
אך מתקשה לאתר
היכן בדיוק משכנה של התודעה,
היכן גנוז הזיכרון, או אוצר הידע והניסיון,
היכן פועלת הנשמה, ומאיזו פרצה
פורצת הרוח, ואילו נזקים היא גורמת
כשהיא מפרקת והורסת,
סוחפת ועורמת בכל גלגוליה,
והגילויים לא כל כך מעודדים -
כי בחשיפת השכבות
רוחשים לרוב השרצים,
וכל מיני צורים מבחילים
מאימים ומבהילים,
והם ממש חיים, לא מאובנים,
כך לפתע פורץ מנדבכי הגדר
מי שמאוס עלי ביותר -
נחש-היצר האורב להפיש,
והוא מרתיע ומניס,
מאים להביס כל מעיז
לחדור אל מטמוני הנפש,
ויש שאויר המעמקים
כה מחניק ומעיק,
כה טחוב ועביש,
דחוס באירוועי בוטר
או טשטוש כל מה שמביש,
אותה שעה אני מחיש
את החפירה, דיני בחישוף
שכבה אחר שכבה,

כי היא מדכאה, מתישה
את חדות ההויה
ובעקת הסחרור למצולה
אני מוכרח לעלות לצחות אוירה,
לאיזון המצוי בספירה שלמעלה...
ועם זאת, צריך להדגיש,
כי ישנם גם גילויים יותר נעימים -
למשל כשאני חושף במעמקים
תפוחים מרוחים בדבשים
של כל מיני פיתויים
או בריטוטים של פיוסים,
בניחומים ובשלל פיצויים
על משגים וכשלים...
מה פשר "תחביב" זה של החיטוטים?
מה הטעם לרדת אל הנבכים?
אין זאת אלא תשוקה שאינה מרפה,
בעיקר בשעות מבוכה,
או דוקא לעת מנוחה,
והיא מקפיצה שוב לידי
את את החפירה
ומאלצת להמשיך ולדלות,
לקרות ולחצוב תחושות-זכרונות
שמתהומות ההויה
ומרבדים נעלמים מהתודעה...
וכך אני מתנדנד בין טלטלה לטלטלה,
משתלשל ועולה בחבל ההצלה,
מחליק ונאחז בכל כוחי
שלא יהיו מאמצי לבטלה...

העיניים והלב הם סרסורי עבירה, אלו איברי הקיבול האנושי לזנות והונאה, ובחזית הפרוזה הזאת ניצבות "המתקשרות", כוהנות ימינו לעבודת הגילולים-הגילויים החדשה, להתעות במראות שוא, להטפיל תומת-לב באמונות קזב, והסיענים לתקשורים עם כוחות סמויים ונפתלים הם כל מיני בדאים, הוזים בכוכבים, מאחזי עינים בקפה וקלפים, שליחים מטעם עצמם לרפא שוחרי מקסמים, לתעתע בנפשות אמולות הנפתות לאמונות תפלות ומעשי ניסים, ועיניהם משוטטות, תרות לצוד ברשתן נפשות נואשות, או חולים מדוכאים, או בעלי מצוקות אישיות, או סתם הרפתקני זריות, ובלהטי מלל ופעלולי סרק הם שותלים בלבבות הטעיות ותקוות שוא כי זכו לזיקת נבואה והגדת עתידות של רוחות רפאים, כִּי הֵת ק ש ר ו עם גלגולים קודמים וסוד-שיח להם עם הצוררים מעבר לכל הזמנים - - -

"קשר, קשר" ! נזעקים המרומים על המתקשרות אותנו עם הבלי תחזיות, על מתקשרים חסרי כישורים, על מאני הבריות המשדלים אותנו להאמין בבנות קול דמיוניות של שארים וקרובים. המתקשרים והתקשורת מפילים בנו חללים בנכלי פרסום והשאת המונים, עובדי עצמם מכשירים את תפקודם ביכולות וכוחות עליונים כמורים וכוהנים ונביאים הניזונים ממתת-הסוד של כוחות על-טבעיים, לפתור בעיות אנוש תמורת בצע כסף ותמרוני פרסומים. ולמסונרים האלה מאירים פנים בעיתונים ובמרקעים, וקובות ייחוד מספקים לשגיונותיהם במשטחי חגיגות ומופעים, ובמדורי המוספים מאפשרים להם להפיץ את ליקוטי הכזבים מדי חודש בחודשו, לשטות בקוראים ובצופים. ואנו המומים מעוצמת השפעתם של הממנים את עצמם והממונים על הופעתם - מי הקנה להם את הרשות להעניק אסמכתאות נסחרות לפרש תעלומות יקום ותהפוכותיו? מי הכשירם לתפקודם לבוא בקשר עם רוחות, לתרגם מעגלי מזרות והשפעתם על בני חודש יום ושעה הממוינים בין הקואורדינטות? .. אך מי הם בעצם הלכודים בסמיות העיניים וקהות הלב - המתקשרים או הַמְתֵקֵשִׁים ?

האדם בונה עולמות ומחריבן, צופה וחושב שיודע, משער והוזה, (ה/6 – ה/68) 4/26

ובהתפשטות דמיוננו אנו ממתחים את התפשטות היקום,
 חוזים התפוצצויות אדירות של אנרגיות מתחדשות וכבות,
 וכמו ברגע "המפץ הגדול" אנו רואים בעליל, בעליל חיזוי,
 ובעליל חישוב, כיצד האור הנפלט אי-שם בשמים,
 שמים המורכבים מאש-אור ומים, מהיתוך גרעיני מימני,
 ותמורות אור צבעוני, זוהר טרם שקיעה ונבלע
 לתוך חורים שחורים בחושך תהום בראשית ואחרית...
 מה שאמר החכם באדם ש"הכול הבל" חוזר ונאמר
 במצפה "ה ב ל", כי ההבל אינו ריק סתם אלא
 בעל עוצמות אדירות של אנרגיה הגורמות ליקום
 להתרחב, להתרחק, להיות מואץ לאין סוף בלתי ישוער...
 ואנו, פשוטי אדם, כיצד יכולים אנו לחיות עם הסתירה הזאת –
 שהריק אינו ריק מכול וכול, אלא מסוגל להניע ולהאיץ
 ביליוני שמשות, לנפח את בלון-היקום להתפשטות אינסופית?
 איך אנו הורים ומורים לא שמנו לב לאזהרת התורה,
 כי "ריק הוא מכם" – כלומר- הריקות היא בנו, באי ההבנות,
 בחוסר הפשר של היות חולפות ומשתנות, ריקות הנעוצה
 במבנה המצומצם, בחוסר ההשגה, במוגבלות האנושית שמעצם טבעה
 אינה מסוגלה להקיף את מכלול תופעות הקיום וההתפתחות?
 כמה טעינו בזלזול שיחסנו ל"ריקים ופוחזים" שבבנים ובתלמידים,
 איכה קצרה ראיתנו ובינתנו לחזות כי עתידים המה
 להפיק יכולות ומעללי תופעות שלא העלינו בדעתנו?
 נמצאנו למדים הודות לצופים ב"הבלים" כי אין לזלזל בריק,
 כי בין האיזונים שבכוחות הכבידה והמאסה, בין ההתנגשויות
 האנרגטיות של מערכות אין ספור של שמשות קים הא? ו
 הדוחף, המניע, המאיץ, הממריץ, המשחיר ומאיר פני תבל ומלואה.
 עד היכן נואץ? לאן נתפשט? להתפוצצות החוזרת על עצמה?
 לחדלון המכיל יכולת לחדול מחדלון?
 להתחדש בהקרנות מחדשות התפוצצויות נועזות?

חכמינו אמרו כי הרואה קדרה בחלום יצפה לשלום - - -
 למה דוקא?

כי קדרת המים שפיתה על האש, ומים ואש הם תרתי דסתרי,
 האש מאדה והמים מכבים, כיצד לאזן את ההדדיות המהרסת?
 ללמוד מחכמת מלאכת שמים – מהרכב נבון של אש ומים,
 לשפות את הקדרה בסכול האיבה,
 כדי להפיק בין היריבים את התוצאה הטובה.
 ואם נצפה במשמעות ה"הבל הבלים" אולי נצפה גם
 לישוב את עולמנו עם הכוחות הסותרים ובונים,
 ולהשיג עם "התפשטות הגשמיות" את ההתעלות הרוחנית לאנרגיות
 מפרות שלום ואחווה, ואולי מכווח החזות במסלולי צפיה וחשוב
 שבגלוב-גלובלי נתעלה גם בכוחות האין, ההבל והריק שבהויתנו,
 לאיזה הסדר מאוזן של השרידות יחדיו בכדור ארצנו הקטנטן...

4/27 (ה/32) - - הלוחות לא נשברו רק פעם - -
הם חוזרים ונשברים במו ידינו
מידי פעם בפעם,
כל אחד מאתנו הוא בין המהרסים -
במעשים, בדיבורים, בכונות אפיקורסים,
בכחש למוסרים הבסיסים,
והם מתנפצים לרסיסים,
עד שאנו מתעוררים ומנסים
לדבק את מכיתות הקרסים,
עד שאנו מתעוררים ומנסים
בימים של קרעים ושינאת אחים
לאחות את השברים, לפחות תקלים,
אבל התפרים כה גסים,
והדבוקים מחפיים על בהירות הדברים,
הלאווין מטשטשים, העשי"ן מושמטים,
ונוצרים לוחות חדשים, לא זהים,
כי אנו פוסלים לוחות חדשים
לא כתובים באצבע אלוהים - - -
וכאשר בצוק העיתים אנו מפסיקים
את המחולות לעגל הזהב ולשאר הפסילים,
ומנסים לשקם ולשפץ לפחות פסיפסים אחרים,
לאחדים לשבצם במערך של לוחות הזיכרון
למה שהיה דומה פעם - נראים הדברים
שאת הניעושה קשה להשיב
והניעושה מאוד מעיב ומכאיב,
את הניעושה מתקשים להשמיע
כי צהלת נאורי התרבות את רוחנו תשביע...

4/28 (ה/70) לתקן עולם יכולים

רק המתוקנים - - -

והם כה נדירים !

גם ל"ו הצדיקים-הסייענים

נְעַלְמוּ מִזְמַן מִבֵּימַת הַחַיִּים,
 וְאֲנוּ הַנְּשֹׂאֲרִים –
 כּוֹלְנוּ טִמְאֵי מֵתִים,
 וְרַבִּים מֶה רַבִּים
 מִן הַחַיִּים - זָבִים וּמְצוֹרְעִים,
 וְאֲנוּ הַנְּשֹׂאֲרִים
 נְגוּעִים-נְגוּעִים
 בְּזוֹהֶמַת כָּל הַחֲטָאִים...
 וְכָל עוֹד לְתַאֲוֹת הַבְּצַע אֵין אוֹמֵר דִּי,
 לֹא יִהְיֶה תִיקוּן בְּמַלְכוּת שְׂדֵי,
 וּלְחַלֵּץ אֶת עוֹלָמְנוּ מִמְּשֻׁבְּרִים
 יֵשׁ סְכוּיִים רַק בְּאַחֲרִית הַיָּמִים...
 וּבִינְתֵימִים - יִמְשִׁיכוּ כָּל בְּנֵי בֶשֶׁר
 לְהִיּוֹת קְנִיבָלִים,
 וְאֲשֶׁרֵי מִי שְׂיִטִּיב לְהִיזְהַר -
 מִכָּל הַמִּתְחַסְּדִים,
 הַמְטִיפִים,
 הַצְּבוּעִים,
 שֶׁהוֹזְהֶרְנוּ מֵהֶם בְּיֹתֵר...
 אֲנוּ נוֹפְלִים וּמְפִילִים
 אֶת מוֹרֶשֶׁת הַנְּפִילִים,
 וּבְכַרְיַעַת בְּרַךְ נְסָגוֹד
 לְתַאֲוֹת מִן עוֹשֶׁר וְכָבוֹד...

מקלותינו בְּיַדֵּינוּ – (ה/69) 4/29

מִקְלוֹת הַסֶּמֶךְ וְהַמְשָׁעַן
 בְּקִיּוּמֵנוּ וּבְנִדּוּדֵינוּ,
 אֵלוֹ הַמִּקְלוֹת שְׂיִסְרוּ אוֹתָנוּ

בְּדִין שָׁמַיִם וָאָרֶץ עַל מַעֲלָלֵינוּ,
 אֱלֹהֵי הַמַּקְלוֹת שְׁאַלְפוּ אוֹתָנוּ,
 לְהַשְׁכִּיל פֶּשֶׁר יַעוּדְנוּ וְגוֹרְלָנוּ,
 אֱלֹהֵי מַקְלוֹת הַשְּׁלִיחוֹת
 שְׁאַסֹּר לְהַשְׁמִיטֵם מִיַּדְנוּ,
 אֲלֵא לְהַעֲבִירֵם בְּמַרוּץ הַדּוֹרוֹת לְבָנֵינוּ,
 אֱלֹהֵי הַמַּקְלוֹת שְׁחַתְמוּ בְּגוֹפְנוּ וּבְנַפְשֵׁנוּ
 גִּזְרֵי דִין עַל סֶמֶל וְאוֹמֵר לַעֲתִידְנוּ:
 מַקְלוֹת שְׁחַבְלוּ בָנוּ -
 לֹא הִחְלִישׁוּ אֶת קִיּוּמָנוּ,
 מַקְלוֹת שְׁגִירְשׁוּ אוֹתָנוּ
 לֹא הִתִּישׁוּ אוֹתָנוּ בְּנִדּוּדֵינוּ,
 מַקְלוֹת שְׁחַבְטוּ, רָצְצוּ וְרִסְקוּ
 אֶת מִלְיוֹנֵי בְנֵי עַמּוֹנוּ -
 מַקְלוֹת אֱלֹהֵי פָּרְחוּ וְהִנְצוּ
 לְשִׁלְטוֹן וְתַחֲיָה בְּמַדִּינָתָנוּ,
 וְעַכְשָׁיו שְׁמַקְלוֹתֵינוּ בְּיַדְנוּ,
 לֹא נִיעַד אוֹתָם לְנִגְיָשׁוֹת חֵינָם
 בְּהִמּוּנֵי שְׁכִינָנוּ, לֹא נִיעַד אוֹתָם
 אֲלֵא לְשַׁתֵּק חֲבָלָנִים וְחִיּוֹת-אָדָם,
 הַמוֹשְׁבָעִים לְבַלְעֵנוּ בְּנִקְמַת דָּת וְדָם,
 וְכַמְלוּמְדֵי מַקְלוֹת חוֹבְלִים אָנוּ מְנוּעִים
 מְלָהֲכוֹת בְּשֶׁבֶט מוֹשְׁלִים גַּם בְּעַמִּיתִים -
 וִיְהִי נוֹעַם מַקְלוֹתֵינוּ עֲלֵינוּ !

בְּקִפְתַּת חוֹלִים / יעקב נימן

מְשֻׁנָּה לְשֻׁנָּה אֲנִי פּוֹחַת וְהוֹלֵךְ כְּבֶשֶׂר וְדָם,
 מְשֻׁנָּה לְשֻׁנָּה אֲנִי מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ פְּתִיק וְלֹא אָדָם,
 תִּיק מְאֻסָּף שֶׁל כָּל מִינֵי צִירוּפֵי-מִסְפָּרִים,
 עַל מְרֻשְׁמִים, טְפוּלִים, תְּרוּפוֹת וְשִׁרְטוּטֵי א.ק.ג.
 וְכָךְ - גּוֹפִי, הַמְכִּיל רוּחַ וְנִשְׁמָה בְּקֶרְבִי,
 וְכָךְ - מְרוּץ דָּמִי, פְּעִימוֹת רִיגוּשֵׁי, תְּחוּשׁוֹת חֲלָשְׁתִּי,

מתרגמים לשפה טכנית מוזרה ,
 ידועה למתי מספר חרטומי רפואה,
 מפענחי קודי תעלומה, ושאר אפיוני אישיות ומחלה,
 כי בבקור החטוף אצל הרופא, אליל המדע,
 שוב אין פנאי לשמוע את קולי, אלא להציץ בתיקי
 ולחרוץ משפט למרשם נוסף על-קולי (U.S.),
 הרופא הקפתי אינו פנוי להתחקות אחר שורשי מחלתי
 לתהות על טיב רוחי, הרגשתי, אורח חיי והויתתי,
 לשאול ביתר פירוט לשלומי ומה דבר פי
 פי מה שחשוב הוא לא החולה אלא המחלה,
 מה שמענין הרי זו האבחנה לא ההבנה

אני הנבדק איני אלא סטטיסט גרפי
 לא ממצא אנושי, המפרפר בכאבי,
 ומקוצר רוח ועבודה קשה

הוא שולח אותי גם ל- C.T.

או לרנטגן החושף את תוך תוכי,
 לשיקוף המפשיט את עורי ובשרי
 הישר וחדור אל שלד עצמותי,

ויש שאני ורעי נשלחים גם ל- M.R.I.
 שם סורקים את בשרי לשכבות רקמותי
 או למיפוי עצמותי, והצילומים והממצאים,
 אחי ורעי, פרים ורבים בנכסי מסמכי ...
 מי יתן שובד, הרופא הביתי, המשפחתי, האישי,
 הרופא עם התיק השחור, המתקפל, תחת בית השחי,
 בלי טלטלת העומס של מכשור חדיש רפואי,
 מי יתננו רופא אנושי, מקצועי, אבל מומחה
 גם כבעל אוזן וסיבולת להיות שותף לכאבי ...

(ה/56) 4/31

מְרַשְׁמִים, טפולים, תרופות	מְשַׁנֵּה לְשֵׁנָה אֲנִי פּוֹחֵת וְהוֹלֵךְ כְּבֶשֶׂר וְדָם,
וְשֵׁרְטוּטִים גְּרַפִּיִּים,	מְשַׁנֵּה לְשֵׁנָה אֲנִי מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ
וְכֶךְ - גּוֹפִי, הַמְכִּיל רוּחַ וּנְשָׁמָה בְּקַרְבִּי,	כְּתִיק וְלֹא אָדָם,
וְכֶךְ - מְרוּץ דָּמִי וּפְעִימוֹת רִיגוּשֵׁי	תִּיק מְאֻסָּף שֶׁל כָּל מִינֵי צִירוּפִי-מְסֻפְרִים
מִתְרַגְּמִים לְשֵׁפָה טְכְנִית מוּזְרָה,	עַל נְתוּגֵי זְהוּת, כְּתוּבָת, בְּדִיקוֹת דָּם,

ידועה למתי מספר חרטומי רפואה,
 המפענחים נוסחאות,
 משוואות וקודי תעלומה
 של אפיוני בריאות, אישיות ומחלה,
 ובבקור החרטוף אצל הרופא, אליל המדע,
 שוב אין פנאי לשמוע את קולי
 אלא להציץ בתיקי ולחרוץ משפט
 למרשם נוסף על-קולי (U.S.),
 כי מה שקובע הוא הממצא הטכני,
 והרופא הוא מודרני,
 ואינו פנוי להתחקות אחר שורשי מחלתי,
 לתהות על טיב רוחי, הרגשתי,
 אורח חיי והנחתי,
 לשאול ביתר פירוט לשלומי וטעמי
 ומה דבר פי,

כי מה שחשוב הוא לא החולה
 אלא המחלה,
 מה שמענין היא האבחנה ולא ההבנה,
 כי אני הנבדק אני

אילו אני השר לבטחון פנים - (27/ו) 4/320
 הייתי כובל באזיקים
 את אשמדאי מלך היצרים הרעים
 התוססים בתוכנו, בפנים,
 הם השדים המחוללים את סערות הפנים,
 הם השטנים המש"סים בנו קרבות פנים...

אילו אני השר לבטחון פנים -

אלא סטטיסט גרפי
 לא ממצא אנושי, חנחתי, מפרפר בכאבי,
 ומקוצר רוח ועבודה קשה
 הוא שולח אותי גם ל- C.T.
 או לרנטגן החושף את תוך תוכי,
 לשיקוף המפשיט את עורי ובשרי
 הישר וחדור אל שלד עצמותי,
 ויש שאני ורעי נשלחים גם ל- M.R.I.
 שם סורקים את בשרי לשכבות רקמותי
 או למיפוי עצמותי,
 והצילומים והממצאים, אחי ורעי,
 פרים ורבים בנכסי מסמכי ...
 מי יתן שובך, הרופא הביתי,
 המשפחתי, האישי,
 הרופא עם התיק השחור, המתקפל,
 תחת בית השחי,
 בלי טלטלת העומס של מכשור הדיש
 רפואי,
 מי יתננו רופא אנושי, מקצועי,
 אבל מומחה גם כבעל אוזן וסיבולת
 להיות שותף לכאבי...

אילו אני השר לבטחון פנים - (27/ו) 4/320
 הייתי כובל באזיקים
 את אשמדאי מלך היצרים הרעים
 התוססים בתוכנו, בפנים,
 הם השדים המחוללים את סערות הפנים,
 הם השטנים המש"סים בנו קרבות פנים...

אילו אני השר לבטחון פנים -

הייתי חוסם פיות משטינים,
 בולם רכילות מקטרגים,
 גוזר אלמות על פוליטיקאים ועיתונאים
 עונש בכל חומרת הדין פרסומים
 נלוצים וסרטי מרקע מזוהמים...

אילו אני השר לבטחון פנים -
 הייתי מסלק אקדמאים,
 שנחקו בפטפטי סרק פרופסורים
 לטפל ללא כישורים, ובכשלוך ברפים,
 ענינים בטחוניים, ובפלפולים פילוסופיים
 מתרצים ומתרצים להסדרי קבע וביניים...

אילו אני השר לבטחון פנים -
 הייתי מחיב כל יהודי להעפיל אל הר השם,
 ולחדש את בנין בית-המקדש בלב ו,
 ובמלוא הפנות וההקרבה
 להתלה בארץ המכורה
 בקדושה ובטהרה...

אילו אני השר לבטחון פנים -
 הייתי מבטל ערי מקלט לטרור,
 מונע מרצחני הישות לחדור,
 עוקר עשבי עמלק והמן שבכל דור
 ועד שהשקט לא ישוב לשרור
 לא אדון בשום פורום על שלום...

אני, לפחות, איני מגורש מגן-עדן, (ה/71) 4/33
 אני שומע את קול אלוהים
 המתהלך בתוכי,
 אני, לפחות, איני נע ונד בתבל עולמי,
 לתור ולחפש קולות ומראות
 בטורקים של פסגות,
 בהיכלי פגודות ופרגודות,
 בתפארת פסילי אבן ומקלטי התבודדויות,
 לא אמיר את יראתי

בַּתְּנוּחוֹת וַתְּרַגְּלִים שֶׁל יוֹגוֹת
 לְאִיזוֹן גּוֹפֵי וְרוּחֵי, לֹא אֶטָּה אוֹזְנִי
 לְדַרְשׁוֹת מְזוּקְנוֹת עַל יוֹפֵי וְדוֹפֵי,
 כִּי הַקּוֹל הָאֱלוֹהִי מִתְהַלֵּךְ בְּתוֹכִי –
 בְּמִקּוּמִי, עַל מִשְׁכְּבִי,
 בְּלִכְתִּי וּבִקְוִמִי, וְהוּא מִתְנַגֵּן בִּי,
 מֵרַעִיד אֶת נִשְׁמָתִי
 כְּאוֹתוֹ אֲנֶךָ הַיּוֹרֵד יִשְׂרָאֵל מִן הָאֲזָנוֹת
 וּמִרְטִיט בְּטִלְטוּלֵי מַגְעֵיו אֶת הַמַּיִת לְבִי,
 לֹא אֶעֱשֶׂה לִּי פֶסֶל וּמַסְכָּה וְכָל תְּמוּנָה
 שֶׁל שַׁרְץ וּבַעַל כְּנָף וְכָל צוּרָה מִן הַצּוּרוֹת
 הַיּוֹרְשִׁים אֶת אֲמוּנַת עֵגֶל הַזָּהָב
 לְתַעֲתַע בִּי פְּסוּלֹת אֲמוּנָה וּמַחֲשָׁבוֹת כָּזָב,
 לֹא אֶשְׁגָּה בַּחֲלוּמוֹת עַל מַלְאָכִים
 עוֹלִים וַיּוֹרְדִים בְּשַׁלְבֵי סוּלָם הַיְיִתִי,
 כִּי הָאֲנֶךָ הָאֱלוֹהִי נְעוּץ בִּי הַיִּשְׂרָאֵל מִמְרוֹמֵי
 וְאֶת כָּל קְלִיפּוֹת הַבִּינִיִּים סִילְקֵתִי מִתּוֹכִי
 וְרַק הַקּוֹל הָאֱלוֹהִי הוּא לְבַדּוֹ
 בְּסוֹד שִׁיחַ עַמִּי, בְּדִיוֹן עֲנִינֵי אוֹ וַיְכַוֵּחֵי,
 וְהַקּוֹל שֶׁלֹּא יִסַּף בְּאוֹתוֹ מֵעַמֵּד הַתְּגַלּוּתִי
 מוֹסִיף לְהַדְּהֵד בְּתִיבַת נְגִינָתִי,
 וּלְפִיכָּה גַם אֲנִי, לְפָחוֹת,
 מוֹסִיף לְהַתְּהַלֵּךְ בְּגֵן עֲדֵנִי,
 קָשׁוּב בְּהַתְּפַעְמוֹת לְצִלְיֵי אֲמוּנָתִי...

בְּמוֹ יְדִינוֹ שֶׁבִּרְנוֹ אֶת הַלּוּחֹת. (ה'74) 4/34

שֶׁבִּרְנוֹ אֶת שְׁהִיָּה חֲרוֹת

בְּמִכְתָּב אֱלוֹהִים – חֲרוֹת לְחִירוֹת:

חִירוֹת מִן הַגְּלוּיּוֹת,

חִירוֹת מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת שֶׁל תְּאוּנוֹת וּמִלְחָמוֹת,

שֶׁבִּרְנוֹ אֶת מִכְתָּב אֱלוֹהִים,

כִּתְּנוֹ לְרִסְיָסִים אֶת חוֹזֵה הַבְּרִית,

בְּמוֹ יַדְיָנוּ הִפְעַלְנוּ סְעִיפִים שֶׁל כְּרִית,
 וּבְרָכוֹת טְעוֹנוֹת מְדוֹרוֹת, עוֹד מִיְמֵי הָאָבוֹת,
 הַתְּעוֹפְפוֹ לְאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת מֵעַל הַמְּשֻׁרְפוֹת...
 וּלְתוֹמָנוּ וּלְאוֹלָתָנוּ חֲשַׁבְנוּ בְּשָׁקוֹם בֵּית חַיֵּינוּ
 לְהַשְׁעֵן עַל אֵל-יָדְנוּ,
 סִמְכָנוּ עַל גְּבוּרָתָנוּ,
 עַל כּוֹחַ חֵילָנוּ,
 שִׁלְחָנוּ בְּתַקוּמָתָנוּ אֶת גִּט אֲמוּנָתָנוּ,
 וְשׁוֹב מְרַצְדוֹת הָאוֹתִיּוֹת הַמְּנוֹפְצוֹת לְעֵינֵינוּ:
 לֹא..לֹא..לֹא.. לֹא רַק בְּחֵיל וְלֹא רַק בְּכֹחַ...
 וְהִדְמַעוֹת מַעֲיֵנֵי הַשָּׂבִים לְצִיּוֹן בְּרָנָה
 מְמַחֹת אֶת אָבִן הַפְּנָה
 וְחוֹרְתוֹת עַל מַצְבַּת הַמְּדִינָה :
 יִבְשֶׁה יָדְנוּ הַחֲזָקָה,
 נִכְרְתָה זְרוּעֵנוּ הַנְּטוּיָה,
 וּבְמָקוֹם בְּרַכַּת "שֶׁהַכּוֹל" -
 כָּל טוֹב עוֹלָם שֶׁהָיָה צָפוֹן
 בְּכּוֹל מְכָל כָּל
 נִתְקַיְמָה בָּנוּ קָלֶלֶת הַשָּׁפֵל וְהַשְּׂכוֹל...

כְּשֶׁאֲנִי מִתְכַּנֵּס בְּקוֹנֵכֵית
 עוֹלָמִי
 אֵינִי בּוֹרַח, אֵינִי מִתְנַתֵּק
 מִבְּנֵי עַמִּי,
 אֲנִי אוֹהֵב לְשִׁמוֹעַ קוֹלוֹת - -

קוֹלוֹת הוֹמִים,
 קוֹלוֹת רוֹגְשִׁים,
 קוֹלוֹת מְשׁוּעִים,
 שְׁלִי, שְׁלָהֶם, שְׁלֵ אָבוֹתֵי
 מִזְמַנִּי וּמְכָל הַזְּמַנִּים...

אל תשאַל שאלות – (ה/80) 4/36
לאן?
מתי?
למה?
עם מי?

לך!

אל תשאל -

לך !

סמוך !

יש מי שיודע,

יש מי שקובע,

גם אם הוא מזגזג וכורע...

לך עם הזרם,

למה תעצור?

למה תתעכב לחשוב?

יש מי שחושב במקומך,

יש מי שינווט את מקומך,

אז לא כדאי להתנגד,

למה עם עצמך תתיחד,

למה תפילס את שבילך, יחידך?

למה לך להיות בודד?

הרי בין כה ובין כה,

לא יעזור לך אם תתנכח,

הגל העכור ישטוף אותך,

זה הגל האיום השוטף בהמון,

הגל המוחק גילוי של און,

והסוטה - ילקה או יספה,

כדאי לך ללמוד לקח עבר-לא-יפה

כי המתעקש - יפוצץ כמוקש...

כי כה אמר המנהיג:

סגל עצמך לסיסמת כל פה:

למחות אל תוסף

ואל תתפלסף !

(75/ה) 4/37

בן אני לבני אברהם, אחד מבני גלגוליו של איוב, תלמיד הוגה בכתבי קוהלת,

חבר לבני נביאים, חסיד זעקות ירמיה, השותה בצמא את דברייהם

ועפר תחת כפות רגליהם, ומעין גרגיר חול קטן אני נישא ברוחם

אל פסגת ענקותם, נצמד לצוק מרים, וחוזר על קריאתם-תביעתם

משופט כל הארץ: "אף משפטים אדבר אותך!"

אני הדל, העלוב באלפי ישראל, אחד שריד משלומי אמוני ישראל,

חוזר וזועק זעקה מרה - מדוע מחולל כבוד ישראל?

ובמשפטים אדבר אותך, במשפטים אחדים, קצרים, לא במסות הנביאים,

לא במשאות נוקבות תוכחות של מופי אלוהים, ולא בכתבים עמוסים,

ארוכים ומיגעים של הוגים ודורשים בחקר האירועים,

אֵלָא בְּמִטְח טַעֲנוֹת דְּוֵרוֹת שֶׁל עֲקוּדִים, לֹא שִׁוִּית נְאֻלְמִים,
אֵלָא פִּיּוֹת זֹעֲקִים "שְׁמַע" שֶׁל שְׁחוּטִים וְנַעֲנִים עַל מִזְבַּח אֱמוּנִים,
עֲקוּדִים, אֲנוּסִים, גְּרוּשִׁים, נוֹדְדִים, חֲבוּלִים וְרִצּוּחִים, הַמְשׁוּעִים
לְשִׁמְיעַת אֵל-רַחֲמִים, שְׁאוּזְנִיו - כָּאָז - לֹא כָּבְדוּ מִשְׁמוֹעַ זַעֲקַת נְאֻלְמִים,
וְהַמְשַׁפְּטִים יְצוּקִים בְּכָל מְנוֹת הַיִּסּוּרִים שֶׁלְּמַדְתָּנוּ מִתּוֹרַתְךָ,
שֶׁהַעֲמַדְתָּנוּ בְּנִיסוֹנוֹתֶיךָ, שֶׁהַעֲנִשְׁתָּנוּ בְּתוֹכְחוֹתֶיךָ, וְלִפִּי תוֹמִי, בְּטָרֶם תּוֹמִי,
אֲנִי חוֹזֵר וְשׂוֹאֵל, כְּמִין נִיצוֹץ נִצְחִי מִשְׁרַפֵּת עֲמִי, כְּמִין שְׂבִיב אֵשׁ מְעוֹפֵף
מְעַל כָּל הַקִּידוּשִׁים בְּקוֹרוֹת הַזְּמַנִּים, וְכַפְּלִיט מִשְׁרִיפֵת שְׂרָפִי קוּדֵשׁ,
הַמְשַׁלְּשִׁים לְךָ קְדוּשָׁה - אֲנִי חוֹזֵר וְשׂוֹאֵל בְּתוֹרַת הַמּוֹעֵמֵד לְשׂוֹאֵה הַבָּאָה:
לְמָה קִידְשָׁתָּנוּ לְהִרְיָגָה?
אִם כְּבָנִים, אִם כְּעַבְדִּים, עַבְדֵי הַשֵּׁם, הַנִּרְצָעִים לְעוֹבְדֵיךָ בְּלִבָּב שְׁלָם,
הָרִי אָנוּ בְּנִיךָ, יַחֲדֶיךָ, בְּנֵי סְגוּלָתְךָ, בְּנֵי חֲסוּדְךָ - וְלָמָּה מְכַרְתָּנוּ לְמַשִּׁיטַת עַמִּים?
לָמָּה הַפְּקַרְתָּ גּוֹנוֹ לַמַּכִּים? לָמָּה תַחְרִישׁ בְּבַלְע זְדִים בְּנֵי נִיצוּלִים?
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנָנוּ, אָנוּ קְנוּיִים לְךָ וְאַתָּה צוֹר מַחֲסָנוּ -
לָמָּה אִפּוֹא נִטְשָׁתָנוּ, לָמָּה הַפְּקַרְתָּנוּ, הָרִי הַעִידוֹת בְּנוֹ כִּי "דָם עֲבָדֶיךָ יִקּוּם",
כִּי "נֶקֶם יִשָּׁב לְצָרֶיךָ", וְלָמָּה לֹא נִהַגְתָּ בְּנוֹ כְּכַתּוּב בְּתוֹרַתְךָ לַחֲיִב אֲדוֹן
שֶׁלֹּא לְנִטּוֹשׁ אֶת עֲבָדֶיךָ, שֶׁלֹּא יַחֲוּבְלוּ אִיבְרִיָּהֶם, שֶׁלֹּא יִשׁוּפְלוּ בְּתִיָּהֶם,
שֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ לְאוֹיְבֵיהֶם לְהַכּוֹתָם עַד מְנוֹת, אִי בֵּית הַדִּין שָׁבוּ נִשְׁפָּט עַל
שֶׁלֹּא דָנַתָּ אוֹתָם פְּלִילִים, שֶׁלֹּא הִטְבַּעְתָּ אוֹתָם בְּמַבּוּל הַדָּמִים,
וְאוֹתָנוּ, צֶאֱן מְרַעִיתְךָ, הַזְּנַחְתָּ פְּזוּרִים, מְאוּזְמִים לְמוֹטֵט אֶת שִׁיקוּם הַחַיִּים
שֶׁל עַם חָרֵב שְׂרִיד חָרֵב, וְאַתָּה רוֹעֵנוּ מִתְעַלָּה בְּגוֹבְהֵי שְׁחָקִים,
מִתְעַלֵּם מִנְכָּלֵי בְּנֵי אָדָם וְיִשְׁמַעְאֵל, וְיִדְדֵךְ הַחֲזָקָה וְזִרְעֵךְ הַנְּטוּיָה מִתְקַפְּלֵת בְּהַבְלָגָה אֱלוֹהִית
נִסְתַּרָה, לֹא מוֹבְנָה - כֶּךָ דָּרְכוּ שֶׁל אֵל הַנוֹטֵשׁ אֶת בְּנָיו?
וּמָה מִשְׁפָּט הָאֵל-הָאֲדוֹן הַמִּיִּסֵּר עַד מְנוֹת אֶת עֲבָדֶיךָ? מָה דִין הַמְסַפְּתֵר מִתְּבִיעוֹת נְזִיקִין
וּפִיצוּיִים שֶׁל אֲלֹפֵי שָׁנִים? הֵן אַתָּה שְׁפָדִית אוֹתָנוּ מִבֵּית עֲבָדִים וְקִנִּית אוֹתָנוּ לְעֲבָדֶיךָ, עֲבָדֶי
עוֹלָם, חֲיִב כְּמוֹ כָּל שְׂאֵר הַמַּעֲסִיקִים בְּבִטְחוֹנָם, רְוַחְתָּם, וְכָל מַחֲסוּרֵיהֶם שֶׁלָּהֶם וּבְנֵי בֵּיתָם, וְאִם
הַפְּקַרְתָּם, הִיפְלֵא שְׂרָבִים בְּתוֹכָם תּוֹבְעִים אֶת שְׁחוּרָם? הִיפְלֵא שְׂכַח רַבִּים בּוֹרְחִים מִיַּעוּדָם -
יַעוּד שֶׁל עַם עֲבָדִים לְאֲדוֹן כָּל עוֹלָמִים? כְּפִית עָלֵינוּ הַר כְּגִיגִית, לְהִיּוֹת בְּנֵי בְּרִית, לְשִׁמּוֹר תּוֹרוֹת
וְחוֹקִים,
וְלֵאחֵר שְׁנַגְלִית עָלֵינוּ בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים פְּתַחְנוּ פֶּרֶשֶׁת "מִשְׁפָּטִים" וְאָנוּ לוֹמְדִים וְשׁוֹנִים וְתוֹהִים
- מָה מִשְׁתַּמֵּעַ מִפֶּרֶשֶׁת הָאֲדוֹן וְיַחֲסוּ לְעֲבָדִים - מִי יִקּוּם לָנוּ בְּמִשְׁפָּט עִם מִי שֶׁהִתְחַיֵּב בְּבְרִית
הָאֱמוּנִים לְהִגּוֹ עָלֵינוּ?
אִי סַגּוֹר שֶׁתִּבַּע אֶת דִּינָנוּ מִמֶּפֶר בְּרִית נְאֻמָּנִים?

אִם אָנִי, אָדָם, עֵץ הַשָּׁדָה - (ה/13) 4/38
יְהִיו שׁוֹרְשֵׁי עֲמוּקִים בְּאֲדָמַת מִטְעִי,
עֲמוּקִים כְּמוֹרֵשֶׁת אֲבוֹתִי,
וְכָל רוּחַ מְצוּיָה וְשִׂאִינָה מְצוּיָה
לֹא תַעֲקוֹר אֶת גִּזְעִי וְנוֹפִי וְעַנְפִּי

אִם אָנִי, אָדָם, עֵץ הַשָּׁדָה -
לוֹ אֶתְמַר כְּתַמָּר, זְקוּף וְנִצִּיב,
פוֹרַח וּמִנִּיב פְּרִי,
עָגוּן וּמוֹשָׁרֵשׁ בְּאֲדָמַתִּי,
וְלֹא מְצִיץ וְחוֹלֵף כְּעֵשֶׂב הַשָּׁדָה

אם אני, אדם, עץ השדה -
 ארוה צמאוני מלוא הדלי, מי ברכה,
 מים במשורה מבאר המסורה,
 מים חיים לנוטעים ולבני הנוטעים
 כי יאריכו ימים כל החוסים בצילי

אם אני, אדם, עץ השדה -
 ישמש נא גזעי לקרות את ביתי,
 ויהיו סיבי חבלים הקושרים את בני
 לנחלתי, ואם סרק פירותי -
 אהיה לפחות תמרור לכבלי ומשדרי

אם אני, אדם, עץ השדה -
 גם כי ארום פתורן לא אתנשא,
 ולעת נשירה אמתין ערום אך מתנחם
 כי אשוב להתעטף ולהתרענן
 ומה שצמק וחלף ישוב ויפרח

אם אני, אדם, עץ השדה -
 לא חסון כארז ולא עתיר פברוש,
 אלא שיח דל ושפל קומה, כמו השיטה,
 עודני מסוגל להעמיד משכון,
 כי השיטה אומרת שגם לנמוך יש צמרת

אם אני, אדם, עץ השדה
 לו אהיה נטוע בגן עולמי
 בין שאר אילנות דשאים שיחים
 כעץ הדעת ועץ החיים
 המקיפים אותי כימי עמי

זוקף כפופים - (ה/79) 4/39
 זקוף שחיחות קומתם
 של הכורעים ברך בהבלגתם

זוקף כפופים -
 זקוף גו אומה נקובה ככברה
 שנבק ממנה רוח גבורה

זוקף כפופים -
 זקוף מדינה שסיכיה וצניניה
 בה ומסביבה דוקרים את גאותה

זוקף כפופים -
 זקוף בינת מנהיגים ועסקנים

לנטוש משא כָּשֶׁל שֶׁל תַּפְקוּדִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף חוֹמַת אַחַדוֹת בַּיָּם הַפִּילוֹגִים
לְעַם בּוֹנֵה מוֹלְדֵת לְבִשׁוּרַת גְּאוּלִּים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף גִּיסוֹת מוֹשְׁפָּלִים בְּזָרִיקַת אֲבָנִים
וְהַפַּח רוּחַ חֲדָשׁ וְנִכּוֹן בְּמַצְבֵּי אִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף עֲמֻדַת מְדִינָאִים בְּשַׁעַר בֵּית רַבִּים
זוּחִלִים רוֹעֲדִים מֵאִימַת תַּכְתֵּיבִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף נְחִישׁוֹת כְּבוֹדֵם שֶׁל חֲרָדִים
הַמְתַּנְדְּבִים לְעֶזְרַת הָעַם בְּגִיבּוּרִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף בִּישׁ"ע חֲגוּרַת יִישׁוּבִים
סְמָלֵי בִיצוּרִים לְתַקוּמַת חֲלוּצִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף מוֹסַר אֲבוֹת וּמוֹרֶשֶׁת קְדוּמִים
לְמַנוּעַ תְּאוֹנוֹת, אֱלִימוֹת וְתַקִּיפוֹת נָשִׁים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף סוּבְלָנוּתֵם שֶׁל מִינִים וּמֵאֲמִינִים
לְשִׁבַת אַחִים וְלִיחְסִים אֲמִינִים

זוקף כְּפוּפִים -

זְקוּף אֲצִילוֹת רוּחָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם
לְבַל יִרְעוּ וַיִּקְרְבוּ אֶת יוֹם אִידָם;

ח - ח - ח (ה/86) 4/40

יְתַמְלֵא שְׁחוֹק פִּינוּ

בְּעַל כּוֹרְחָנוּ

בְּרוּחַ הַזְּמַן שֶׁמַּצְאָתָנוּ

מֵרַחֵם אֲמֵנוּ לְשׁוּבָנוּ

אֶל רַחֵם אֲדַמְתָּנוּ -

ח - ח - ח - עַל מָה ?

עַל מָה שֶׁנִּחְלָנוּ בְּעוֹלָמָנוּ:

ח ל י - ח ס ר - ח ר ב -

מַכַּת הַשְּׁלִישִׁיהָ שֶׁהִיא מְנַת חֲלָקָנוּ,

בֵּין שְׁאָנוּ מִינִים אוּ מֵאֲמִינִים,

וְכִמוֹ אֲצַבַּע מְשׁוּלְשֵׁת הִיא מְשַׁתְּלַחַת בְּנוּ

וְשׁוֹחֶקֶת עַל מִשְׁבַּתֵּנוּ, עַל תְּפִלוֹתֵנוּ
 עַל חוֹסֵר שַׁחַר תְּקוּנָתֵנוּ...
 כִּי הַחֹלִי מְלֵוָה אוֹתֵנוּ מִיִּלְדוּתֵנוּ,
 מְדַלְדֵל אֶת בְּרִיאֹתֵנוּ עַד שְׁקִיעֵתֵנוּ..
 אֶךְ סֶבֶל הַנְּכוּת בְּכִרְיָאוֹת
 אֵינוֹ הַחֶלֶק הַפְּחוּת,
 וְקִשָּׁה מִמֶּנּוּ תַחוּשֵׁת הַלְקוּת,
 פָּגַם הַחֹסֵר בְּרוּחַ, בְּרִגְשׁ הַרִיקָנוּת,
 הָעוֹטֵף אוֹתֵנוּ בְּעוֹלָם מוֹצָהָר
 שְׁלֹא תִתְגַּשֵּׁם בּוֹ הַתְּאוּתָנוּת,
 שְׁלֵעוֹלָם יְחֹסֵר הַמְּזַג וְיִפּוּג הַסִּיפּוּק,
 וְקִשָּׁה מִכּוֹל – מִכַּת הַחֶרֶב
 בְּלִשׁוֹנֵנוּ וּבְמַלְחָמוֹתֵינוּ בְּעֶצְמֵנוּ וּבְזוּלָתֵנוּ,
 כִּי חֶרֶב אִישׁ וְעַם בְּרַעְהוּ הִיא חוֹרֵב תּוֹרַת חַיֵּינוּ...
 ח - ח - ח - יְתִמָּרֵר שְׁחוֹק פִּינוּ
 לְאוֹרָה כָּל הַדֶּרֶךְ עַד רִדְתֵנוּ...

